

« Οὐκ ἐπ' ἄρτι μόνον ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α΄.

ΣΜΥΡΝΗ τῆ 26 Μαΐου 1858.

Ἄριθ. 10.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΝ.

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Α΄.

Ἐάν ἦσαι υἱός, ὁ πατήρ σου πρέπει νὰ σοὶ εἴ-
πε τοῦτο· « Ἐργάζου, ὁ πεπαιδευμένος κατορθό-
νει τὰ πάντα. » Ἐάν δὲ πατήρ, εἶπες εἰς τὸν υἱ-
όν σου· « Μάνθανε, τὰ γὰρ καλὰ μαθήματα γέ-
ρουσι τὰ χρήματα. »

Ἔστω.

Τὴν 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1837, τὴν ὕδρην ὤ-
ραν πρὸ μεσημβρίας, διανομείς τις εἰσήλθεν εἰς οἰ-
κίαν τινὰ τῆς ὁδοῦ Μεσλεῆ, μιᾶς τῶν ἐρημικωτά-
των ὁδῶν τῶν Παρισίων, καίτοι διερχομένης συν-
οικίαν θορυβωδεστάτην, καὶ ἀποθεὶς ἐπιστολὴν ἐπὶ
τῆς τραπέζης τοῦ θυρωροῦ, εἶπεν ἀπλώσας τὴν
χεῖρα ὅπως πληρωθῇ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη τῆς
ἐπιστολῆς·

— Ἐδῶ εἶναι ὁ Κύριος Λεβρούνης ; τρία σολδία.

— Ἴδου τὰ τρία σου σολδία, εἶπεν ἡ θυρωρὸς
ἐναποθέτουσα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν παρά τὴν
κλειδα γραμματοθήκην τοῦ ἐνοικιαστοῦ, πρὸς ὃν
διευθύνετο ἡ ἐπιστολή.

Ἐσκέφθη ποτὲ περὶ τοῦ περιεχομένου ἐπι-
στῆς ἣν δὲν ἠδύνασεν ἀνοίξῃς, περὶ τῆς Σφιγγὸς
ἣν περιέχει τὸ χαρτίον διπλωμένον εἰς τετράπλευ-
ρον σχῆμα, καὶ τὸ ὅποιον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τῆς
γῆς μέχρι τοῦ ἄλλου φέρει τὴν χαρὰν, τὴν λύπην,
τὴν ἐλπίδα τοῦ ἀνθρώπου, σιωπῶν μεταξὺ τῶν
χειρῶν εἰς ἃς περιέρχεται, μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς

τὸ ὀρισμένον μέρος, ἐξετίμησάς ποτε τὰς ἀγαθο-
εργίας τῆς ἐπιστολῆς ; Ὅα εἶπες ἡ ἐπιστολή εἶναι ἡ
σιγῆμαία προσέγγισις τῶν ἀποστάσεων, εἶναι δεξι-
ωσις ὑπερόριος, εἶναι ὁ ἀόρατος δεσμός, ὅστις συν-
δέει τὰ ἔθνη πρὸς ἄλληλα. Ἡ ἐπιστολή ἔχει δύο ὄ-
ψεις, ὡς ὁ Ἰανὸς, εἶναι σιωπῆ καὶ σιωπηλῆ, ἐγ-
κλείει τὸ πᾶν, καὶ ὅμως οὐδὲν ἐκμυσθεύεται· εἶναι
πλήρης ἐνδιαφέροντος, πλήρης ἀγάπης ἢ ἀσεϊσμοῦ
διὰ τὸν πρὸς ὃν ἢ τὴν πρὸς ἣν διευθύνεται, παρά-
λογος δὲ καὶ ἀκατανόητος διὰ τὸν ὅστις ἀναγνώσῃ
αὐτὴν κατὰ σύμπτωσιν. Λάβε τυχαίως εἴκοσι ἐπι-
στολάς καὶ ἀνάγνωθι αὐτάς· ἡ μὲν εἶναι ἐμπορικῆς
τις ἐπιστολῆ, ἡ δὲ πρόκλησις, ἡ δὲ πρόσκλησις εἰς
γεῦμα· καὶ ὅμως ἅπασαι πρὶν ἀνοιχθῶσιν εἶχον τὴν
αὐτὴν ὄψιν, ἦσαν διπλωμέναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρό-
πον, εἶχον ὁμοίαν τὴν σφραγίδα, ὅπερ ἐστὶ τὸ αὐτὸ
προσωπεῖον. Δὲν εἶναι τοιαύτη καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ βί-
ου ; Πόσαι διάφοροι συγκινήσεις ὑπὸ τὸ περικά-
λυμμα ἐκεῖνο, ὅπερ καλεῖται ἄνθρωπος, καὶ ὅστις
εἶναι ὁ αὐτός ! ὑπὸ τὴν σφραγίδα ἐκεῖνην ἦτις ὀ-
νομάζεται καρδία, καὶ ἦτις δὲν παραλλάσσει πο-
σῶς ! Ἄλλ' ἔρχεται ἡμέρα καθ' ἣν, τὴν ἐπιστολὴν
ἦτις σοὶ ἐπροξένησε τὴν μεγίστην ἐντύπωσιν βί-
πτεις εἰς τὸ πῦρ, οἱ χαρακτῆρες αὐτῆς στρεβλοῦν-
ται καὶ ζαρόνουσιν ὑπὸ τὸ μόρσιμον φίλημα τῆς
φλογὸς, καὶ τετέλεσται τὸ πᾶν· καὶ οὐδὲ λείπεται
κἂν ἡ σποδὸς τοῦ παραδοθέντος εἰς τὸ πῦρ παρ-
ελθόντος. Τοιαύτη καὶ ἡ καρδία σου. Ἡμέραν τινὰ
ἀνοίγων αὐτὴν μετὰ περιεργίας, εὖρες ἐν αὐτῇ ἐν
ὄνομα καὶ ἐγένεσο εὐτυχῆς, ἐπειτα τὸ ὄνομα τοῦ-
το ἐξηλείφθη καὶ κατέστης ἀδιάφορος. Ἄλλ' ἵνα
ἐξαφανίσῃς τὸ ὄνομα τοῦτο, δὲν ἠναγκάσθῃς νὰ

ρίψης εἰς τὰς φλόγας τὴν καρδίαν σου ὡς ἐπιστολήν· τὸ ὄνομα ἀπωλέσθη ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἡ γεγραμμένη σελὶς ἀποκατέστη πάλιν λευκὴ, ἥτις ὁμῶς ἤθελεν ἕως μεταβληθῆ εἰς σποδόν, ἂν ἠδούλεσο πάλιν νὰ γράψῃς τι ἐπ' αὐτῆς.

Τὴν 15 λοιπὸν Σεπτεμβρίου 1837 ἔφεραν ἐπιστολήν πρὸς τὸν Κ. Λεβρούνην ἐν ὁδῷ Μεσολῆ. Τίς ἦν ὁ Κύριος οὗτος Λεβρούνης, καὶ τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολή; Ὁ Κ. Λεβρούνης ἦν ἄνθρωπος μεγαλόσωμος τεσσαρακοντούτης περίπου, καὶ εἶχε μικρὰν περιουσίαν, ἦν ἐκτίσαστο πωλῶν ὑφάσματα, καὶ μίαν κόρην ἀπὸ τὴν μακαρίτιδα σύζυγόν του. Ἰδοὺ λοιπὸν λόγοι ἀποχρῶντες διὰ νὰ λάβῃ ὁ Κ. Λεβρούνης ἐπιστολήν. Ὁ Κ. Λεβρούνης ἦν ἄσχημος, ἀλλ' ἡ κόρη ἦν ὡραία. Ὁ Κ. Λεβρούνης ἦν εὐήθης, ἀλλ' ἡ κόρη τοῦ ἠνεύφης. Ὁ Κ. Λεβρούνης ἦν χοιροκαμωμένος, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ τοῦ καλλονῆς ἐξαιρέτου· τέλος ὁ Κ. Λεβρούνης ἦν φίλαυτος, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ τοῦ ἦν εὐκαίσιμος. Διὸ καίτοι τσαυτὰ ἔχοντα ἐλαττώματα, ἡ κόρη τοῦ Κ. Λεβρούνη ἐτραβούσεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν μύτην ὡς λέγουσι κοινῶς.

Ὅτε ἡ οἰκονόμος τοῦ Κ. Λεβρούνη κατέβη τὸ πρωτὸν διὰ νὰ ὀψωνήσῃ, ἡ θυρωρὸς ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἀρτίως ἔλαβε, καὶ αὕτη ὅτε ἐπέστρεψεν, ἐνεχείρισεν αὐτὴν εἰς τὸν ἑαυτῆς αὐθέντην, ὅστις καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἐνδεδυμένος οἰκιακὴν ἐσθῆτα φοινικοειδῆ, μίμησιν καζιμιρίου, ἔγραφε καὶ αὐτὸς ἐπιστολάς. Ὁ Κ. Λεβρούνης ὑπῆρξε πολὺν καιρὸν ἔμπορος, ὡς εἴπομεν πρὸ ὀλίγου, καὶ ὅσον καιρὸν ἐχρημάτισε τοιοῦτος, ἐσυνείθισε νὰ συνθέτῃ μόνος τὰς ἐπιστολάς του, καὶ νὰ γράφῃ ἀπὸ τῆς ὀγδόης ὥρας πρὸ μεσημβρίας πρὸς τοὺς ἀνταποκριτὰς τῶν ἐπαρχιωτῶν καὶ τῆς ἀλλοδαπῆς. Ἀπὸ τεσσάρων δὲ ἤδη ἐτῶν ὁ Κ. Λεβρούνης δὲν διεχειρίζετο πλέον μετ' οὐδενὸς ἐμπορικῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' ἦτο πεπεισμένος ὅτι διεχειρίζετο, καὶ δὲν ἄφινε νὰ περάσῃ πρωτὰ χωρὶς νὰ γράψῃ τοὺλάχιστον τέσσαρας ἢ πέντε ἐπιστολάς. Περὶ τίνος δὲ διεπραγματεύετο εἰς τὰς ἀλληλογραφίας του, οὐδαίς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ, καὶ οὐδ' αὐτὸς· ἀλλ' ἔγραφε καὶ ἐφαίνετο ἔχων ἀσχολίας· ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι ἐχρηιάζετο.

Ὁ Κ. Λεβρούνης εἶχε μάλιστα ἐφεύρει πρὸς τὸν σκυπὸν τοῦτον μίαν φράσιν ἀρέσκουσαν αὐτῷ πολὺ, ἣν ἐπανελάμβανε συχνά, συνοδεύων αὐτὴν μετ' ὀλίγον ἀνθρώπου ζῶντος ἐκ τῶν προσόδων του.

— Εἰζεύρω πότε θ' ἀποθάνω, ἔλεγε.

— Πότε θ' ἀποθάνῃς; τὸν ἠρώτησέ τις.

— Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν δὲν θὰ γράψω πλέον, ἀπεκρίθη.

Ὁ Κ. Λεβρούνης λοιπὸν ἦτο εἰς τὸ γραφεῖόν του, καὶ ἵνα κάλλιον βλέπῃ τί ἔγραφεν, εἶχεν ἀνυψώσει τὰ δίοπτρά του ἐπὶ τοῦ μετώπου του, διότι ἀναμφισβήτως παρετήρησας ὅτι, ὅταν ὁ φορῶν δίοπτρας θέλῃ νὰ βλέπῃ τι εὐκρινέστερον, ὑψοῖ τὰς δίοπτρας του μέχρι τοῦ ἡμίσεος τοῦ μετώπου ἢ καταβιάζει αὐτὰς ἕως τοῦ ἄκρου τῆς ρινὸς αὐτοῦ, ἵνα βλέπῃ ὑπεράνωθεν ἢ ὑποκάτωθεν.

Ἐκαμα τόσον συχνὰ τὴν παρατήρησιν ταύτην, ὥστε ἐπὶ τέλους ἐπέισθη ὅτι μόνον οἱ καταδικασόμενοι ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, θέλοντες νὰ μεταβάλλωσι τὴν ὄψιν αὐτῶν, ἐξακολουθοῦν νὰ φορῶσι δίοπτρα καὶ νὰ βλέπωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς βιάζοντες αὐτοὺς νὰ βλέπωσι διὰ μέσου τῶν ὕλων.

Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν ἡ Ἰουλίττα ἦτο πλησίον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὅτε ἡ οἰκονόμος ἔφερε τὴν ἐπιστολήν ἣν ἡ θυρωρὸς ἐνεχείρισεν αὐτῇ. Ἄς μὴ ἀμφισβῆσωμεν πλέον ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ Λεβρούνη ὀνομάζετο Ἰουλίττα· λέγομεν δὲ κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, διότι συνήθως ἡ Ἰουλίττα δὲν ἠγείρετο πρὸ τῆς δεκάτης καὶ ἡμισείας ὥρας, ἵνα προγευματίσῃ εἰς τὰς ἕνδεκα. Τὸ ἐλαφρὸν ἐρύθημα τὸ ὁποῖον ἐπεχρωμάτισε τὰς παρειὰς αὐτῆς, ὅτε εἶδε τὸ γράψιμον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἦν ὁ πατὴρ αὐτῆς ἔμελλε ν' ἀνοίξῃ, ἤθελεν ἕως δώσει εἰς τὸν πατρὸς τὴν ἐπιστολήν, ἣν κανεὶς τοιοῦτος εὐρίσκειτο ἐκεῖ, ὅτι ἡ πρωϊνὴ αὕτη ἐπιστολή δὲν ἦτο ἄσχετος πρὸς τὴν τύχην, ἥτις ἠγείρε τὴν Ἰουλίταν εἰς τὴν ὀγδόην ὥραν.

Εἶπομεν ὅτι ἡ Ἰουλίττα ἦτο ὡραία, καὶ ἐρχόμεθα νὰ τὸ ἀποδείξωμεν. Ἦτο μετρίου ἀναστήματος, ἔχουσα κόμην μέλαιναν καὶ ὀφθαλμοὺς κυανοὺς, βροδόχρους παρειὰς καὶ λευκοὺς ὀδόντας, ὦμους κυκλωτερεῖς καὶ ὀσφὺν λιγνὴν, ὠλένας ὡραίας καὶ χεῖρας καλλιδακτύλους, καὶ πόδα μικρὸν.

Ἦ μυστήρια ἀγαθοεργὰ τῆς φύσεως ἢ τοῦ πολιτισμοῦ, ἅτινα δίδετε κόρας ὡραίας εἰς πατέρας ἀσχημοτάτους, εὐλογητὸν εἶη τὸ ὄνομά σας ἀναντιρρήτως καὶ δεκτὸν ἀβασανίστως (1).

— Τί εἶν' αὐτό; εἶπεν ὁ Κ. Λεβρούνης ἀναγινώσκων μετὰ προσοχῆς τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς, δὲν μοι εἶναι γνωστὸν τὸ γράψιμον τοῦτο.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἐπινωτίου τῆς ἔδρας αὐτοῦ κεκαλυμμένης ὑπὸ αἰγοθύρης, καὶ δακνὸν τὸν λιχανὸν τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς, ἐξήκολούθησε ν' ἀναγινώσκῃ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς.

— Ἀνοίξέ την, πατέρα, καὶ θὰ καταλάβῃς τίνας εἶναι, εἶπεν ἡ Ἰουλίττα σπρίζασα τὸν βραχίονα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἐπινωτίου τῆς ἔδρας, καὶ κλίνουσα πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς μετὰ σφοδρῶν παλμῶν τῆς καρδίας.

— ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ πατὴρ, καὶ ἀπέσπασε τὴν σφραγίδα. Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῆς λέξεως ἀπέσπασε, διότι ὁ Κ. Λεβρούνης ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες, πεπεισμένοι ὅτι ἄπασαι αἱ λέξεις τῆς ἐπιστολῆς εἰσὶ πλείστου λόγου ἄξια, δὲν διαρρηγνύουσιν αὐτὴν, ἀλλ' ἀποσπῶσιν ἐλσφρῶς τὴν σφραγίδα, ἵνα μὴ συναπολεσθῇ ἕνεκα τῆς σπουδῆς καμμία λέξις τῆς ἀγγελίας, ἥτις λέξις διὰ τῆς ἀπουσίας τῆς δύναται νὰ διαστρέψῃ τὴν ἐπιστολήν ἢ τοὺλάχιστον τὴν φράσιν, ἥτις ἤθελε καθυδύνει τὸν ἀναγνώστην, μέρος τῆς ἐννοίας ἢ ὀλόκληρον τὸ νόημα αὐτῆς.

— Ἄ! εἶναι ἀπὸ τὸν Κ. Λέοντα, εἶπεν ὁ Λεβρούνης ῥίψας κατὰ πρόωτον τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς ὑπογραφῆς.

(1) Ὁ συγγραφεὺς τὴν Γαλλίαν ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν,

— Ναί· τῷ ὄντι, εἶπεν ἡ Ἰουλίττα.

— Τί ἄρα γε ἔχει νὰ μοῦ πῇ αὐτὸ τὸ νόστιμο παλληκάρη; Γιὰ νὰ δοῦμε.

Καὶ ὁ κύριος Λεβρούνης ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως·

« Κύριε,

« Ἡ ἐπιστολή μου θέλει σὰς φανῆ λίαν παράξενος καὶ ἡ αἰτησίς μου τολμηροτάτη. »

— Τί εὐμορφὸ γράψιμον ποῦ ἔχει τὸ διαβολάκι! εἶπεν ὁ Λεβρούνης· εἶναι γὰρ νὰ βαστᾷ κατάστιχα. Δυστυχῶς ὁμῶς δὲν βαστᾷ. Ἄς ἐξακολουθήσωμεν.

« Καὶ ἡ αἰτησίς μου τολμηροτάτη, » ἐπανέλαβεν ὁ Κύριος Λεβρούνης ἀρχίσας ἀπὸ τῆς φράσεως ὅπου ἐστάθη. « Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἀντιστῶ πλέον εἰς τὰς ἐπιθυμίας μου, καὶ ἂν πρόκειται νὰ ἀποθάνω, προτιμῶ ν' ἀποθάνω ἐκ τῆς ἀρνήσεως ὑμῶν ἢ ἐκ τῆς ἀμφιβολίας μου. »

— Τί δηλοῦν ὅλα αὐτά;

— Ἐξακολουθεῖ πατέρα.

Ὁ ὑφρασματοπώλης ἐξήκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν·

« Ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σας καὶ πιστεύω ὅτι καὶ ἡ Κυρία Ἰουλίττα με ἀγαπᾷ. »

Ὁ Κύριος Λεβρούνης ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τῆς ἔδρας ἀναγνούς τὴν περικοπὴν ταύτην.

— Σὲ ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀγαπᾷς! ἀνέκραξε. Ἀνέγνωσα καλά;

— Μάλιστα πατέρα.

— Τὸ ὁμολογεῖς λοιπὸν;

— Ἡ μήτηρ μου σὲ ἠγάπα, δύναμαι λοιπὸν καὶ ἐγὼ ν' ἀγαπῶ τὸν Κύριον Λέοντα.

— Ναί, ἀλλ' ἐγὼ εἶχα τὸ ἐμπόριόν μου.

— Καλὰ! πατέρα, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλίττα μετὰ μεγίστης ἀδιαφορίας, ἂν αὕτη ἦτο ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποῖαν σὲ ἠγάπα ἡ μήτηρ μου, ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν Κύριον Λέοντα διὰ τὴν ἐναντίαν αἰτίαν.

— Τί λοιπὸν θέλει;

— Μὲ ζητεῖ εἰς γάμον.

— Ἡ αἰτησίς σου βέβαια εἶναι τολμηροτάτη. Ἀλλὰ πῶς γνωρίζεις ὅτι σὲ ζητεῖ εἰς γάμον;

— Διότι χθὲς μοι εἶπεν ὅτι ἔμελλε νὰ σὰς γράψῃ περὶ τούτου.

— Ἐμιλοῦσατε λοιπὸν κρυφίως;

— Μάλιστα, πατέρα.

— Συχνά;

— Συχνότατα.

— Ὡ!

— Μοι ἔλεγεν ὅτι θὰ με ἀγαπᾷ ἐν ὄσφ ζῆ.

— Καὶ ἐσὺ τῷ ἀπεκρίνεσο;

— Ὅτι θὰ τὸν ἀγαπῶ μέχρι ἐσχάτης πνοῆς.

— Καὶ πότε ἐκάμνετε αὐταῖς ταῖς ὀμιλίαις;

— Ὅταν σὰς ἐδίδα τὸ σαΐ.

— Καὶ αὐτὸ συνέβαιεν ἐμπροσὰ σὰ μάτια μου;

— Πάντοτε.

— Κ' ἐγὼ δὲν ἔβλεπα καθόλου;

— Δὲν ἠμποροῦσες νὰ ἰδῆς καθόλου, πατέρα, ἐφοροῦσες πάντοτε τὰ ὀμματοῦλιά σου.

— Πάγει καλά, εἶπεν ὁ Κ. Λεβρούνης ἐγειρόμενος καὶ διπλώνων τὴν ἐπιστολήν χωρὶς νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς· πάγει καλά, κυρία,

τότε σὲ στέλνω ὀπίσω εἰς τὸ σχολεῖον τῶν ὑποτρόφων.

— Διὰ νὰ κάμω τί; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλίττα μετ' ὅσον ὅστις ἐδείκνυεν ὅτι δὲν ἐφόβετο ποσῶς τὰς ἀπειλὰς τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ ὅτι ἦτο βεβαία ὅτι ἤθελε τὰ ἰσιάσει εὐκολὰ μαζὴ του.

— Διὰ νὰ περιμένῃς ἕως ὅτου σοῦ εὕρω κανένα σύζυγον.

— Τῆς ὀρέξεώς σας, πατέρα;

— Τῆς ὀρέξεώς μου.

— Ἄ! δὲν τὸν παίρνω τότε.

— Δὲν τὸν παίρνετε;

— Ὁχι, πατέρα.

— Διὰ τί;

— Διότι δὲν θὰ ἦναι ὁ Λέων.

— Καὶ καλὰ πρέπει νὰ ἦναι ὁ Λέων;

— Μάλιστα, πατέρα.

— Δὲν θέλεις ἄλλον;

— Ὁχι, πατέρα.

— Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ στέρξω εἰς τὸ συνοικεῖσιον τοῦτο;

— Μάλιστα, πατέρα.

— Ἄς γράψω εἰς τὸν Κ. Λέοντα νὰ μὴ πατήσῃ πλέον ἐδῶ.

— Ὡ! θὰ τὸν βλέπω πάλιν.

— Καὶ ποῦ, ἂν ἀγαπᾷς;

— Ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου, καὶ θὰ τοῦ γράφω.

— Καὶ θὰ τοῦ γράψῃς! Καὶ τί θὰ τοῦ γράψῃς;

— Ὅτι τὸν ἀγαπῶ, ὅτι εἶσατε τύραννος, ὅτι ὅταν ἔλθω εἰς νόμου ἡλικίαν, θὰ τὸν πάρω καὶ χωρὶς νὰ θέλετε.

— Καὶ πόθεν ἔλαβες τὰς ὡραίας αὐτὰς ἀρχάς;

— Ἀπὸ τὰ βιβλία.

— Ἀπὸ ποῖα βιβλία;

— Ἀπὸ τὸν Κώδικα.

— Ἀπὸ τὸν Κώδικα; Καὶ ποῖος μπορεῖ ποτε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ κιβωτὸς αὕτη τῶν δικαίων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν νόμων τῆς κοινωνίας ἐμπεριέχει τοιαῦτα πράγματα!

— Ἀναγνώσατε τὸ 227 ἄρθρον τοῦ κεφαλαίου τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐνηλικίων παιδιῶν.

— Εἰζεύρεις τί προῖκα θὰ πάρῃς ὅταν ὑπανδρευθῇς;

— Μάλιστα πατέρα, ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων.

— Θὰ σὲ στερήσω τὴν προῖκά σου.

— Δὲν εἰμπορεῖς. εἶναι τῆς μητρὸς μου ἡ περιουσία, καὶ ὅταν φθάσω εἰς τὴν νόμιμον ἡλικίαν θὰ μοῦ δώσῃς τὸν λογαριασμὸν, κατὰ τὸ 86 ἄρθρον τοῦ περὶ κηδεμόνων κεφαλαίου.

— Καὶ ποῖος σοῦ εἶπεν ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα περιέχονται εἰς τὸν κώδικα;

— Ὁ Κ. Λέων, εἰζεύρεις ὅτι γνωρίζεις τὰ πάντα, πατέρα.

— Καὶ ὁμῶς δὲν ἔχει λεπτὸν μ' ὄλην του τὴν σοφίαν.

— Ἀδιάφορον, θὰ κάμῃ τὴν τύχην του.

— Ποτέ.

— Ἰμεῖς ὁ ἴδιος τοῦ τὸ εἶπετε.

— Ἐγὼ!

— Ἰμεῖς· σὰς ἤκουσα χιλιάκις νὰ τὸν συγχάριστετε διὰ τὴν μεγάλην παιδείαν του, καὶ νὰ προσθέτετε ὅτι δι' αὐτῆς ἦτο βέβαιος περὶ τοῦ λαμπροῦ μέλλοντός του. Ἐλα, πατέρα μου, κάθησε πάλιν νὰ ὁμιλήσωμεν.

Ὁ Κ. Αεβρούνης ἐκάθησε πάλιν, καὶ ἡ κόρη του ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Μ' ἀγαπάτε πολὺ, δὲν εἶν' ἔτσι; ἐπανέλαβεν ἡ κόρη διευθετοῦσα τὸν κόμβον τοῦ λαίμοδέτου τοῦ πατρὸς αὐτῆς.

— Μάλιστα, καὶ διότι...

— Καὶ διότι μὲ ἀγαπᾶς, δὲν θέλεις νὰ πάρω τὸν Λέοντα; Δὲν εἶν' ἔτσι; Πάει καλὰ, τὸ λοιπὸν ἐγὼ σοῦ λέγω, πατέρα μου, ὅτι τὸ συνοικέσιον τοῦτο πρέπει νὰ γείνη.

— Ὁχι, ὁ Κ. Λέων δὲν ἔχει τίποτε. Δὲν εἰμπορεῖς νὰ εἶσαι εὐτυχῆς εἰς τὸν γάμον σου μὲ τρεῖς χιλιάδας φράγκων εἰσόδημα, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι τοκίζεις τὰς ἐξήκοντα χιλιάδας τῶν φράγκων σου πρὸς πέντε τοῖς ἑκατὸν, ὅπερ εἶναι δύσκολον εἰς τὰς σημερινὰς περιστάσεις· τὰς δὲ ἑκατὸν εἰκοσι χιλιάδας φράγκων, ἧτις εἶναι ἡ περιουσία μου, δὲν θὰ λάβῃς εἰμὴ μετὰ τὸν θάνατόν μου, διότι χάριτι θεῶν εἶμαι καλὰ εἰς τὴν υγείαν μου, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ πάρῃς τοῦλάχιστον ὅσα καὶ σὺ ἔχεις, ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων.

— Ὁ Λέων θὰ τὰ κερδίσῃ.

— Ἄς τὰ κερδίσῃ καὶ βλέπομεν.

— Ἐὰν ἐδιαβάζετε, παρακάτω, δὲν ἠθέλετε θυμώσκει τόσον, καὶ θὰ ἐσυμφωνούσαμεν εὐθύς.

— Εἰξεύρεις λοιπὸν τί περιέχει ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ εἰς τὸ τέλος;

— Βεβαίωτατα, ἀφοῦ ἔχω καὶ ἀντίγραφον αὐτῆς εἰς τὸν κόλπον μου.

— Ὡ! τί δαιμόνιοι ποῦ εἶναι τὰ κοριτσάκια!

— Ὁ Κ. Αεβρούνης ἔλαβε πάλιν τὴν ἐπιστολήν.

« Ἡ μόνη φιλοδοξία μου, ὁ μόνος σκοπὸς τοῦ βίου μου εἶναι νὰ γίνω ὁ σύζυγος τῆς θυγατρὸς σας, νὰ καταστήσω αὐτὴν εὐτυχῆ, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀνάγκη νὰ μὴ στεροῦμαι οὐδενὸς, καὶ νὰ δύναται νὰ θεραπεύῃ ἀπάσας τὰς ἀνάγκας ἐαυτῆς, καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς φαντασιοπληξίας. Γνωρίζετε ὅποσον εἶμαι πεπαιδευμένος, καὶ ὅποσους ἡ παιδεία καὶ αἱ ἐπιστήμαι παρέχουσι πόρους πρὸς τὸν καλλιεργοῦντα αὐτάς. Δὸς μοι ἐνὸς μόνου ἔτους προθεσμίαν· κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους τούτου θέλω καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν ἐμψυχούμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος τῆς ἐπιτυχίας, καὶ μετὰ τὸ τέλος αὐτοῦ θέλω ἔλθει νὰ σὰς ζητήσω τὴν Κ. Ἰουλίαν, διότι κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, καὶ ἂν ἦναι ἀνάγκη νὰ μὴ κοιμῶμαι, καὶ νὰ ζῶ μόνον μὲ ἄρτον καὶ ὕδωρ, θέλω ἀποκτήσει τοῦλάχιστον πενήκοντα χιλιάδας φράγκων, ὅπερ θὰ ἦναι ἡ ἀρχὴ τῶν προσπαθειῶν μου. *Omnia labor vincit improbus* ».

— Τί δηλοῖ ἡ φράσις αὕτη;

— Δηλοῖ ὅτι ἡ ἐπίμονος προσπάθεια νικά τὰ πάντα, εἶπεν ἡ Ἰουλία.

— Γνωρίζεις λοιπὸν καὶ Λατινικά;

— Μάλιστα, πατέρα.

— Γνωρίζεις Λατινικά!

— Μάλιστα μὲ τὰ ἐδίδαξεν ὁ Κ. Λέων διὰ νὰ δύναται νὰ μοι γράφῃ εἰς γλώσσαν τὴν ὁποίαν δὲν ἐννοεῖτε. Ἀλλὰ τελειώσατε τὴν ἐπιστολήν.

« Ἐὰν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους, ἐπανέλαβεν ὁ Αεβρούνης (ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν τοῦ ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἐγνώριζε Λατινικά), δὲν ἐπιτύχω τοῦ σκοποῦ μου, τότε, Κυρία, δύνασθε νὰ διαθέσητε τὴν τύχην τῆς Κυρίας Ἰουλίας, εἰς ἐμὲ τότε δὲν θὰ ὑπολειφθῇ ἄλλο ἢ ὁ θάνατος ».

— Λοιπὸν! τί λὲς, πατέρα;

— Δὲν λέγει ἄσχημα.

— Δόξα σοι ὁ θεός! Λοιπὸν συγκατανεύετε.

— Τί νὰ κάμω, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

— Μετὰ ἐν ἔτος μὲ δίδεις εἰς τὸν Κ. Λέοντα;

— Ἄν ὁ Κ. Λέων ἐντὸς ἐνὸς ἔτους κερδίσῃ καὶ μοι φέρῃ πενήντα χιλιάδας φράγκα.

— Θὰ τὰ κερδίσῃ· ἔτσι λοιπὸν εἰμπορῶ νὰ τῷ ἀναγγείλω τὴν καλὴν ταύτην εἰδήσιν, καὶ νὰ τὸν εἶπω νὰ ἀναβῇ ἐπάνω.

— Πῶς!

— Προσμένει κάτω, εἰς τὸν δρόμον, τὴν ἀπάντησίν σας.

— Τὸν εἶδες;

— Τὸ εἰξεύρω. Μοι εἶπε χθὲς ὅτι θὰ ἦναι κάτω εἰς τὸν δρόμον εἰς τὰς ἐννέα, καὶ ἰδοὺ σημαίνουν ἐννέα.

Ἡ Ἰουλία ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, ἠνέωξεν αὐτὸ, καὶ κινήσασα ταχέως δις ἢ τρεῖς κατ' ἐπανάληψιν τὸν δάκτυλον αὐτῆς πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐξεπλήρωσε τὸ νεῦμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς σημαίνει ἔλα. — Ἐκεῖνος πρὸς ὃν ἔκαμε τὸ νεῦμα, καὶ ὅστις ἰδὼν αὐτὸ ἐλωλάθη ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Β΄.

— Εὐχαρίστησε τὸν πατέρα μου, εἶπεν ἡ νεῆνις ὠθοῦσα τὸν Λέοντα πρὸς τὸν Κύριον Αεβρούνην, δέχεται τὴν πρότασίν σας.

— Πῶς νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου! ἀνέκραξεν ὁ Λέων λαβόμενος τῶν χειρῶν τοῦ πατρὸς.

— Ἀγαπᾶς λοιπὸν τὴν κόρην μου;

— Ἐξ ἕλης ψυχῆς, κύριε.

— Καὶ φρονεῖς ὅτι θὰ ἐπιτύχῃς τοῦ σκοποῦ σου;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Καὶ τί ἔχεις τώρα;

— Τίποτε.

— Καὶ ὅμως κατέχεις θέσιν, μοῦ τὸ εἶπες πολλάκις.

— Μάλιστα, κύριε, εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οικονομικῶν.

— Πόσα κερδίζεις κατὰ μῆνα;

— Ἐκατὸν δεκατρία φράγκα καὶ ἐβδομήκοντα πέντε ἑκατοστά.

— Εἶναι πολλὰ ὀλίγα.

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὴν ἀφίνω τὴν θέσιν ταύτην.

— Πρόσεχε! διότι ἐνδεχόμενον νὰ μὴ κερδίῃς περισσότερα μ' ὅλην τὴν σοφίαν σου.

— Μὴν ἀπατάσθῃς, Κύριε. Εὐτυχῶς ζῶμεν εἰς αἰῶνα, καθ' ὃν οἱ κόποι ἀνταμείβονται.

— Καὶ ὅμως ἕως τώρα κερδίζεις μόνον ἑκατὸν δεκατρία φράγκα καὶ ἐβδομήκοντα πέντε ἑκατοστά κατὰ μῆνα.

— Ἔτσι λοιπὸν, γνωρίζεις πολλὰ πράγματα, ἐπανελάβεν ὁ Κ. Αεβρούνης μετὰ θαυμασμοῦ ἀνθρώπου, ὅστις δὲν ἔμαθεν ἄλλην γλώσσαν εἰμὴ τὴν ἰδικήν του, ἀκριβῶς ὅτι ἐχρειάζετο ἵνα πωλῇ πανικὰ, καὶ ἐκ τῆς ἀριθμητικῆς πᾶν ὅτι ἐχρειάζετο ἵνα κερδίῃ εἰκοσιπέντε ἢ τριᾶκοντα τοῖς ἑκατόν.

— Μάλιστα, κύριε, γνωρίζω πολλὰ πράγματα.

— Ὀμιλεῖτε Ἀγγλικά;

— Ἐλευθέρως.

— Γερμανικά;

— Ὡς τὰ Γαλλικά.

— Ἰταλικά;

— Σὰν τὸ νερόν.

— Ἰσπανικά;

— Περιφρημα.

— Λατινικά, Ἑλληνικά;

— Κατὰ βάθος. Γνωρίζω μάλιστα καὶ Ἀραβικά.

— Ἀραβικά; Νόστιμο κι' αὐτὸ, πατέρα, εἶπεν ἡ Ἰουλία. Ἐὰν ἐγνώριζες κ' ἐσὺ τ' Ἀραβικά, πόσον ἤθελες εὐχαρισθῆ!

— Πῶς, κύριε, διαβάσεις τὰ μακροῦλά ἐκεῖνα γράμματα, τὰ κατάχηρα καὶ ζαρωμένα ποῦ μοι ἄζουν τὰ μακαρόνια;

— Ἀπὸ δέκα μίλλια μακροῦ.

— Ἡξεύρεις καὶ ζωγραφικὴν;

— Μάλιστα. Μπορῶ νὰ ζωγραφίσω εἰκόνα τοῦ κηλιτέρου ζωγράφου. Γνωρίζω ὀλίγον καὶ ἀπὸ ἀρχιτεκτονικὴν, εἶμαι πολὺ ἐνδυναμωμένος εἰς τὴν χημείαν, εἰξεύρω τὴν γενικὴν ἰσορίαν, τὴν φυσικὴν ἰσορίαν, ἐσπούδασα καὶ τὰ νομικά. Νομίζετε λοιπὸν ὅτι εἰς ἐνὸς ἔτους διάστημα δὲν θὰ μπορέσω νὰ κερδίσω πενήκοντα χιλιάδας φράγκων ἀπ' ὅλ' αὐτά;

— Πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων δὲν εἶναι ὀλίγα χρήματα, μ' ὅλα τὰυτὰ δὲν γυρίζ' ἀπὸ τὸ λόγο μου, καὶ θὰ βαστάξω τὴν ὑπόθεσίν μου. Πέρασε τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1838. Ἐν τασούτῳ σοῦ ἐδίδα ἀμέσως τὴν κόρην μου, ἀνεῖχες τὰ χρήματα ποῦ ἐξώδευσεν οἱ γονεῖς σου διὰ νὰ σὲ διδάξουν ὅσα γνωρίζεις, καὶ ἄς μὴν εἰξευρες τίποτε.

— Θὰ ὑπομείνης ἐπὶ ἐν ἔτος, Ἰουλία; εἶπεν ὁ Λέων εἰς τὴν νεάνιδα.

— Μάλιστα, φίλε μου, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι.

— Λοιπὸν, κύριε, καλὴν ἐντάμωσιν τὴν 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1838, εἶπεν ὁ Λέων ἀναχωρῶν, ἀφοῦ ἐσφιγξέ τὴν χεῖρα ἐκείνης ἦν ἠγάπα.

— Κύριε, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς χαιρετήσω, ἀ-

πάντησεν ὁ Κ. Αεβρούνης, εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ὁποῦ ἡ φράσις αὕτη, ἣν εἶχεν ἐπαναλάβει ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη, ὁσάκις ἀπεχειρέτα πελάτην ἢ ἀγοραστὴν, ἐπ' ἀνήρχετο ἀκαταπαύστως κεκοσμημένη ὑπὸ τονισμοῦ πομπώδους καὶ μειδιήματος ἀσημάτου.

(Ἔπειτα συνέχισα.)

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ΤΟΥ ΣΚΑΡΡΩΝΟΣ.

Ὁ πρῶτος στυρικὸς συγγραφεὺς τῶν Γάλλων Σκάρρων (Scarron), σύζυγος τῆς κυρίας Μαιντενώως, εἶχε χάσει τὴν χρῆσιν τῶν σκελῶν του, καὶ ἰδοὺ τί διηγούνται εἰς Μαίνην τὴν πατρίδα του.

Μίαν τρίτην τῆς ἀποκρέω πάντες οἱ ἄνθρωποι μετρηφιέσθησαν εἰς τρόπον γελοιωδέστατον, οἱ μὲν πεζοί, οἱ δὲ ἑφιπποί, οἱ δὲ ἐφ' ἀμάξης, ἕκαστος κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, καὶ ἐπῆραν τὸν δρόμον τῆς Ἀγγέρας, προσπαθούντες νὰ ἐλκύωσι τὴν προσοχὴν τῶν ἐντυγχανόντων διὰ παντὸς εἶδους εὐτραπέλιος.

Θέλων δὲ ὁ Σκάρρων νὰ ἐπισκιάσῃ πάντας τοὺς ἄλλους, ἰδοὺ τί ἐπινοεῖ. Ἀλείφει τὸ σῶμά του ὅλον μὲ μέλι, καὶ βυθίζεται εἰς βαρέλιον πλήρες πτίλου. Μόλις ὅμως ἐξῆλθε τῆς οἰκίας του, οἱ ἄνθρωποι ἐκπλαγέντες εἰς τὴν θεῶν τοῦ τέρατος, συνεπεσώρευθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν καταδιώκωσι. Ἀημονοῦσι πᾶν ἄλλο πρᾶγμα, καὶ τρέχουσι κατόπιν τοῦ καινοφανοῦς τούτου πτηνοῦ. Τὰ παιδιά τρέχουσι πανταχόθεν, καὶ οἱ λίθοι ἵπτανται κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ τερατομόρφου ὄρνεου. Ὁ Σκάρρων φεύγει μὲ τὰ τέσσαρα, καὶ μόλις κατορθώνει νὰ διαφύγῃ τὰς χεῖρας τοῦ ὄχλου. Ἀποκαμὸν καὶ σάζων ἰδρῶτα φθάνει εἰς Ποντιῶν, ρίπτεται εἰς τὸν ποταμὸν Ἰούνην, καὶ ἰδὼν ὅτι δὲν τὸν ἐβλεπον χωνεταὶ ὑπὸ μίαν ἀψίδα τῆς γεφύρας, ὅπου διάγει ὀλόκληρον ἡμέραν χωρὶς νὰ κινήθῃ ἐκ τῆς θέσεώς του. Ἐπελθούσης δὲ τῆς νυκτὸς, κατορθώνει τὴν φυγὴν του. Ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος Σκάρρων ἔκτοτε ἔμεινεν ὅλην τὴν ζωὴν ἀνάπηρος τὰ σκέλη.

ΤΟ ΦΡΙΚΤΟΝ ΛΑΘΟΣ.

Θερμὴν τινα πρωίαν ὁ στρατάρχης Τουρέννος φερόντων ἐπενοῦτην λευκὸν, ἦτο ἐστηριγμένος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου θυρίδος τινὸς βλεπούσης εἰς τινα κήπον. Εἷς δὲ τῶν ὑπηρετῶν ἐκλαμβάνων αὐτὸν διὰ μάγειρον, ὑπῆγε καὶ τοῦ ἐπέτριψεν ὀπισθεν τρομερὸν ράπισμα. Ὁ Τουρέννος στρέφεται ἐκπεπληγμένος, ὁ δὲ ὑπηρετὴς πίπτει γονυπετῆς καὶ ζητεῖ συγγνώμην, λέγων ὅτι τὸν εἶχεν ἐκλάβει διὰ τὸν Γεώργιον τὸν μαγειρόπαιδα. « Ἔστω ὅτι ἦτο ὁ Γεώργιος, εἶπεν ἀπλῶς ὁ στρατάρχης τριβόμενος, δὲν ἔπρεπε νὰ κτυπήσῃς τόσον δυνατὰ. »

Ο ΚΑΪΝ ΚΑΙ Ο ΑΒΕΛ.

Ὡ φίλιτάτῃ μου ἀδελφῆ, ὅπως εἴμ' εὐδαίμων
Ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ, δε πᾶν καλὸν μοὶ γέλλει.
Πολλάκις εἰς τὸν ἕπνον μου, ἤ τὰς ἀγέλας νέμων,
Τὸν βλέπω μειδιῶντά μοι ἐξ ὕψους ἐν νεφέλῃ.
Καὶ τότε αἰσθάνομαι χαρὰν, τὰς χεῖράς μου ἐκ-
τείνω,

Ἴνα πετάξω πρὸς αὐτὸν, ἐν μετ' αὐτοῦ γαγείνω.

Καὶ ἄρτι ἐνῶ ἔθνον πρωτότοκον ἄρτιον,
Χαίρω καὶ τρέμων ἤκουσα αὐτοῦ τῆρ' εὐλογία.
Καὶ μετ' ὀλίγον ἔχυσε πῦρ διαλάμπον θεῖον,
Καὶ ὤπησεν ἐν ἀκαρεῖ τὸ θῆμα, κ' εὐωδία.
Κατέλιπεν ἡ θεία φλόξ ἐπὶ τοῦ ἱερείου.

Ἐλθέ γὰρ τὸ συμφάγωμεν πλησίον βραχίου.

Ταῦτα ὁ Ἄβελ με σοφίης καὶ ἀφελείας τόρον.

Ὁ Κάιν δὲ ὁ φοβερός, τὸ τέκνον τῆς κατάρας,
Τὸν Ἄδην ἐγειρόμενον μετ' ὄλων τῶν δαιμόνων
Ἠορᾶθη εἰς τὰ σπλάγχχνα του, καὶ τῆρ' πυρρῆν
ἐπάρας

« Ὁ Σαββαὼθ ἐντέρεται εἰς αἱματοχυσίαν,
Ἄς τῷ προσφέρω καὶ ἐγὼ εὐάρεστον θυσίαν! »

Εἶπε, καὶ πλήξας σιβαρώς ἔρριψεν εἰς τὸ χῶμα
Τὸν ἀδελφὸν ἀσπαιρόντα βαμμένον εἰς τὸ αἷμα.

« Ὡ ἀδελφέ μου, διατί; .. » ἀλλ' ἔκλεισε τὸ στόμα,
Ὁ δ' ἐταγῆς τὸν ἔβλεπε με εἰρωνείας βλέμμα.

Πλὴν πάραυτα ἡ τρομερὰ βροντῆς τρομερωτέρα
Ἠκούσθη τοῦ Θεοῦ φωνὴ εἰς τὸν οὐρὸν αἰθέρα.

Καὶ με ἄρᾳ ἡ κεφαλὴ τοῦ Κάιν ἐπατάχθη,

Καὶ τρόμος ἐκυρίευσε τ' ἀρσιά του μέλη.

Καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸ ἄγος ἐχαράχθη,

Ἴνα μηδεὶς τῆρ' μετ' αὐτοῦ συγκοινωνίαν θέλῃ.

Κ' ἡ Θέμις κ' ἡ ἐκδίκησις παντοῦ ἀκολουθοῦσι,
Καὶ με πυρρῆν μάχαιραν τὸν βίβηλον φοβοῦσι.

Τοῦ δὲ ἄθου ἡ σκὰ ὥχρᾶ, καθημαγμένη,

Ὡς εἰς τοῦ φόνου τῆρ' ζιγμῆρ' διηγεκὸς σφαδάζει,

Καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ αἶετ' ἐξηπλωμένη,

« Ὡ ἀδελφέ μου, διατί; .. » ἐλεεινῶς φωνάζει.

Καὶ ἡ ἀδελφοκτόνος χεὶρ τὸν Ἄδην φλογεμένην

Φωτίζει τὸν Βεελζεβούλ με θεῖον κερχισμένην.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΦΥΓΙΑ
ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΗΡΟΥ.

(Συνέχεια).

Πάντα ταῦτα ἀνάγονται εἰς τοῦτο, ὅτι ὁ Σακεσπῆρος ἦν ψυχὴ εὐαίσθητος. Ὁμοίᾳζε πρὸς τὰ μουσικὰ ἐκεῖνα ὄργανα, τὰ ὅποια ἡ ἐλαχίστη ἐπαφὴ κάμνει νὰ ἠχῶσιν. Ὁ εἰς εὐαίσθησις σφοδρῶς συγκινοῦμενος πρέπει νὰ συγκινηθῆται σφοδρότατα ὑπὸ τῶν καλλονῶν τῆς τέχνης· δὲν δύναται νὰ ἴδῃ εἰκόνα ἄνευ περιπαθοῦς ἐνθουσιασμοῦ, δὲν δύναται νὰ περιγράψῃ πάθος χωρὶς νὰ συμπάσχῃ ἀληθῶς. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἡ σφοδρότης τοῦ ὕψους του. Διορᾷ τῆς λεπτοτάτης σχῆσις, αἵτινες συνδέουσιν ἰδέας

μεμακρυσμένας ἀλλήλων, καὶ αἵτινες διαφεύγουσι τὸν νοῦν τοῦ χυδαίου. Ἐκ τούτου δὲ προέρχονται οἱ στεναγμοὶ του, τὸ ἀσυνεπές, τὸ αἰφνίδιον καὶ ἡ ὀρμητικὴ πῆσις του, διὰ τῆς ὁποίας μηδενίζει τὰ διαστήματα. Ἡ ἐλαχίστη ἀρρομὴ ἀκοεῖ δι' αὐτὸν ὅπως ἐπιδαψιλεύσῃ ἐν παραφορᾷ τὸν μεταφορικὸν λόγον, καθίσαται ποιητῆς καὶ ἐν δεόντι καὶ ἐν οὐ δεόντι. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἡ διηγεκὴς ἐκθλάσῃσις τῶν παραδόξων καὶ λαμπροτάτων μεταφορῶν, αἵτινες χρωματίζουσι τὰ ἔπη αὐτοῦ. Ἡ εὐλόως ἐξαπτομένη φαντασία παρασύρεται ἐκ μιᾶς ἰδέας εἰς ἄλλην, καὶ ἐναγκαλίζεται τὸ γέλεχος τοῦ δένδρου, ἅμα θίξῃ τὸ ἐλαχίστον κλωνάριον. Ἐντεῦθεν δὲ ἡ ἀφθονία, ὁ πολλαπλασιασμός, ἡ ἀνεξάντλητος γονιμότης. « Προσφιλέσατε Σακεσπῆρ » — « γλυκύτατε κύκνε τοῦ Ἀῶνος, » οἱ λόγοι οὗτοι εἰσι τοῦ Βέν Ἰόνσονος, καὶ δηλοῦσι ὅτι ἦτο εὐαίσθητος καὶ ἀγαθός, ὅτι ἠγάπησε πολὺ καὶ ὑπέφερε πολὺ. Ὑπέφερε διότι δὲν ἠγαπήθη, καὶ διότι ἀπεπλανήθη ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς ἔρωτας χυδαίους. Ὑπέφερε διότι ἦτο ἠθοποιός, δούλος τοῦ δημοσίου, ἠναγκασμένος καθ' ἐκάστην νὰ ἐκθέτῃ τὴν καρδίαν του εἰς τὸν λαόν. « Καταδικασμένος ὑπὸ τῆς τύχης καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, λέγει ἐν τινὶ τῶν θλιβερῶν αὐτοῦ φθῶν, κλιῖω ἐν ἐρημίᾳ τὸ εὐτελές τῆς τύχης μου. Στρέφω τὸ βλέμμα ἐπ' ἑμαυτὸν καταρῶμενος τὴν εἰμαρμένην, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἦμαι ὅμοιός τινι πλουσιωτέρῳ ἐν ἐλπίδι, ἐν καλλονῇ, ἐν φιλίᾳ, μετ' ἀηδίας βλέπω τὰ κάλλιστα ἀγαθὰ μου καὶ μετὰ περιφρονησεως βλέπω ἑμαυτόν. » Ἀλλὰ προσθέτει πάραυτα· « Ἐνίοτε ὅμως συλλογίζομαι σὲ, καὶ ὡς κορυδαλὸς εἰς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐκπηδᾷ ἐκ τῆς μονήρους ἄλοκος, ἡ ψυχὴ μου ἀφίπταται ἵνα ψάλλῃ ὕμνους εἰς τὸν οὐράνιον θόλον. » Ἡ αἰφνίδιος αὐτῆς μεγαριότης, ἡ μεγάλη αὐτῆς ἐναλλαγὴ τῆς λύπης καὶ χαρᾶς, εἰκονίζουσι τὸν σφοδρὸν εἰς τὰς συγκινήσεις του ποιητῆν, ἀδιακόπως ταραττόμενον ὑπὸ λύπης ἢ ἀγαλλιᾶσεως, εὐαίσθητον πρὸς τὴν ἐλαχίστην σύγκρουσιν. Ἰσχυρότερον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων ἐν γαργᾷ καὶ ὀδύνῃ, καὶ ἐπιδεικτικώτερον παραδοξοτάτων ὀνειρῶν, ἐν τῷ νῶ τοῦ ὁποίου διακινᾷται ἰδανικὸς κόσμος ἐξ ὄντων χαριέντων ἢ τρομερῶν, καὶ περιπαθεστάτων ὡς ὁ ποιητῆς, ὁ γονεὺς αὐτῶν.

B.

Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ κόσμου τούτου, ζητοῦντες ἐν αὐτῷ τὸ πνεῦμα καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀρχηγοῦ. Ὁ ποιητῆς δὲν ἀντιγράφει τυχαίως τὰ περιστασιζόντα αὐτὸν ἦθη καὶ πάθη, ἐκλέγει ἐν τῇ ἀνεξάντλητῃ ταύτῃ ὕλῃ, καὶ μεταφέρει ἀκουσίως ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ προσφωέστερα εἰς τὸ πνεῦμά του. Ὑπέθεσε αὐτὸν λογικὸν, ἠθικολόγον, ὀρμητικὸν, ὁποῖός ἐστιν εἰς ἐκ τῶν μεγάλων τραγικῶν τῆς Γαλλίας τοῦ 17' αἰῶνος (1): δὲν εἰκονίζει εἰμὴ τὰ εὐγενῆ ἦθη, καὶ ἀποφεύγει τὰ χυδαῖα πρόσωπα. Ἀποσφραττᾷ τοὺς ὑπηρετάς καὶ τὸν ὄχλον, καὶ εἰς

(1) Αἰνιττεται ὡς φαίνεται τὸν Ρακίαν, παρ' ἡμῶν δὲ τοιοῦτός ἐστιν ὁ Εὐριπίδης.

τὴν σφοδρότητα τῶν πλέον ἀγχιλιώτων παθῶν, φυλάττει τὴν αὐστηροτάτην κοσμιότητα ἀποφεύγει ὡς σάνδαλον πᾶσαν λέξιν ἀγενῆ καὶ τραχεῖν, καὶ μεταχειρίζεται πικταχοῦ τὸν ὀρθὸν λόγον, τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν φιλοκαλίαν. Ἀποφεύγει τὴν οικειότητα, τὸ παιδαριώδες, τὴν ἀφέλειαν, τὸν εὐθυμον ἀστεϊσμόν τοῦ οικιακοῦ βίου, τὰς ἀκριβεῖς λεπτολογίας, τοὺς ἰδιόζοντας χαρακτῆρας, καὶ μεταφέρει τὴν τραγωδίαν εἰς χώρας εὐδίας καὶ ὑψηλᾶς, ὅπου τὰ ἀφηρημένα πρόσωπα τοῦ δράματός του, ἀφου ἀνταλλάξῃσιν εὐγλώττους δημηγορίας καὶ εὐφροσύνης πραγματείας, φρονεῖνται εἰς τρόπον κοσμιώτατον ὡς κενεὶ ἐτελείουν σεμνοπρεπῆ τινα τελετήν. Ἄλλ' ὁ Σκασπῆρος ποιεῖ πᾶν τούναντιον, διότι τὸ δικαίονον αὐτοῦ εἶναι πάντη διάφορον. Ἡ μόνη δύναμις του εἶναι ἡ ἐξηγημένη καὶ γόνιμος φαντασία του, ἀπληκχγμένη τῶν ἀλύσεων τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς ἠλικίας, παραδίδεται εἰς αὐτὴν καὶ δὲν εὐρίσκει οὐδὲν ἀφαιρετέον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει. Δέχεται αὐτὴν ὀλιγάκιον, διότι τὴν εὐρίσκει ὠραίαν ὅπως εἶναι. Εἰκονίζει καὶ τὰς μικρότητας αὐτῆς, τὰς ἀτραχίαις, τὰς ἀδυναμίας, τὰς ὑπερβολὰς τὰς παρεκτροπὰς καὶ τὴν μανίαν αὐτῆς. Παριστᾷ τὸν ἀνθρώπου παρὰ τὴν τράπεζαν, εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ παίγιον, μεθύοντα, παρὰ φροντα, νοσοῦντα. Φέρει καὶ τὰ παρὰ σκηνῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, δὲν ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἐξευγενίζῃ, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ εἰκονίζῃ τὸν ἀνθρώπου βίον, καὶ δὲν ζητεῖ ἄλλο εἰμὴ νὰ καταστήσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ζωηροτέρου καὶ ἐκπληκτικωτέρου τοῦ πρωτοτύπου.

Ἐντεῦθεν λοιπὸν πηγάζουσι τὰ ἤθη τοῦ θεάτρου αὐτοῦ, καὶ πρὸ πάντων ἡ ἔλλειψις ἀξιοπρεπειᾶς. Ἡ ἀξιοπρεπεία προέρχεται ἐκ τῆς δυνάμεως, ἢ ἀσκει τις αὐτὸς ἐφ' ἑαυτὸν. Ὁ ἀνθρώπος ἐκλέγει εἰς τὰς πράξεις του καὶ τὰ κινήματά του τὰ εὐγενέστερα, καὶ δὲν συγχωρεῖ ἐκτὼ εἰμὴ ταῦτα. Τὰ πρόσωπα τοῦ Σκασπῆρου δὲν ἐκλέγουσι τίποτε, καὶ τὰ πάντα τοῖς εἶναι συγχωρητά. Οἱ βασιλεῖς του εἶναι ἀνθρώποι καὶ οἰκογενειαρχαί, ὁ τρομερὸς ἐν ζήλοτυπῆ Λιονάτος, ὅστις μέλλει νὰ διατάξῃ τὸν θάνατον τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, παίξει μετὰ τοῦ υἱοῦ του ὡς νῆπιον τὸν θωπεύει, τῷ ἀποδίδει ὀνόματα ὠραῖα καὶ ὑποκοριστικά, ὅποια αἱ μητέρες πρὸς τὰ ἐκτῶν τέκνα. Τολμᾷ νὰ φωνῇ παιδαριώδως, εἶναι φλύαρος ὡς ἡ τροφὸς, ὀμιλεῖ τὴν γλώσσῃ αὐτῆς καὶ ἀναλαμβάνει τὰ ἔργα τῆς.

Ἐσπρόγγισες τὴν μύτην σου;
 Λέγουσιν ὅτι ὀμοιάζει μετὰ τὴν ἰδικὴν μου. Πάγει κα-
 λά, λοχαγέ,
 Πρέπει νὰ ἤμεθα πικτικοὶ, πολὺ πικτικοὶ, κα-
 πετάνε μου (1),
 Κὺτάξέ με μετὰ τὰ γαλιανά σου μάτια. Κατεργα-
 ρουτόσ μου,

(1) Ἐνταῦθα ἔπεται λογιπείγιον, καὶ ὡς τειούτον ἀειψίγιον.

Κανακάρη μου! Ὄταν βλέπω.
 Τὸ πρόσωπον τοῦτο μοῦ φαίνεται ὅτι γίνομαι νεώ-
 τερος
 Εἰκοσιτρία ἔτη, καὶ ὅτι περιπατῶ ξεβράκωτος
 Μὲ τὸν βελούδινον πράσινον χιτῶνά μου,
 Φέρων ξιφίδιον μετὰ χάβον εἰς τὴν αἰχμὴν,
 Διὰ νὰ μὴ πληγώσῃ τὸν ἰδιοκτήτην.
 Πόσον ὀμοιάζον τότε αὐτὸν τὸν κακοκέφαλον,
 Αὐτὸν τὸν κατεργάρην, αὐτὸν τὸν Κύριον! . . Ἄ-
 δελφέ μου,

Χαλινατε τὸν βασιλόπαιδά σας ἐκεῖ ἐν τὸ τόπο σας,
 Ὅπως μὰς βλέπετε νὰ χαλιναῶμεν τὸν ἰδικόν μας;
 ΠΟΛΥΤΕΝΗΣ — Ὄταν ἤμικι εἰς τὴν χώραν μου,
 Μεγαλειότητα,
 Εἶναι ἡ μόνη ἀσχολία, ἡ μόνη φροντίς καὶ ἡ μόνη
 εὐθυμία μου,
 Ὅτε μὲν ὡς ἐπιτιθήσιος φίλος μου, ὅτε δὲ ὡς ἀσ-
 πονδος ἐχθρὸς,
 ὡς παρὰσιτος, ὡς στρατιώτης, ὡς διπλωμάτης μου
 καὶ ὡς τὸ πᾶν.
 Καθιστᾷ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἰουλίου τόσον σύντομον
 ὅσον τὴν τοῦ Δεκεμβρίου.
 Καὶ μετὰ τὰ ἀδιάκοπα παίγινά του μεθερπεύει
 Ἀπὸ λογισμῶν ὅστινες ἄλλως ἤθελον παγώσῃ τὸ
 αἷμά μου.

Ἰπάρχουσιν ἐν τῷ Σκασπῆρῳ πλεῖστα χωρία ὀμοιοῦ τούτω. Τῶν σφοδρῶν αὐτοῦ παθῶν ὡσπερ τῶν τῆς φύσεως προηγούονται, ἢ ἐπονται αὐτοῖς πράξεις παιδαριώδεις, μικραὶ συνομιλίας, αἰσθητά γυρδία. Αἱ σφοδραὶ συγκινήσεις προέρχονται ἐκ τυχαίων περιστάσεων τοῦ βίου· τὸ δὲ τρώγειν, πίνειν, ὀμιλεῖν περὶ ἀδικήτων πραγμάτων, ἐκτελεῖν μηχανικῶς ἔργα συνήθη, ὀνειρεύεσθαι ἡδονὰς τετριμμένας ἢ λύπην συνηθεστάτην, ἐστὶ τὸ σύνολον τῶν κυριωτέρων ἀσχολιῶν ἡμῶν. Ὁ Σκασπῆρος μὰς εἰκονίζει τοιοῦτους, ὅποιοι εἴμεθα. Οἱ ἥρωες αὐτοῦ χαριετώσι καὶ ἐρωτῶσι τοὺς ἀνθρώπους τὰ περὶ τῆς υγείας καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν, ὀμιλοῦσι περὶ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ κλοῦ καιροῦ, τόσον συχνὰ καὶ εἰς τρόπον τόσον κοινόν, ὅσον οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ μίαν μόνην στιγμήν προτοῦ νὰ ὑποπέσωσιν εἰς τὴν μεγίστην δυστυχίαν, ἢ νὰ ἐπιχειρήσωσιν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν μεγίστων τολμημάτων. Ὁ Ἄμλέτος ἐρωτᾷ τί ὄρα εἶναι, εὐρίσκει τὸν καιρὸν δριμύτατον, συνομιλεῖ περὶ τῶν ἐορτῶν καὶ συναυλιῶν τὰς ὁποίας ἀκούει μακρόθεν, καὶ ἡ τοσοῦτον ἡσυχος συνομιλία καὶ τοσοῦτον ἀσχετος πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, τοσοῦτον πλήρης μικρῶν καὶ ἀσημάντων περιστατικῶν, τὰ ὅποια τυχαίως μόνον περὶσάγονται, διαρκεῖ μετὰ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὸ φάντασμα τοῦ πατρὸς του, ἀναδυόμενον ἐκ τῶν καταχθονίων, ἀνακαλύπτει αὐτῷ τὴν δολοφονίαν, ἣν ὀφείλει νὰ ἐκδικήσῃ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

(Συνέχεια.)

Τοσοῦτον θεθυθισμένος ἦτο εἰς τὴν τεχνητὴν αὐτὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐκουσίου ὀνειροπόλου, ὥστε δὲν εἶδε τὸ παραπέτασμα τῆς ἀντικρουσούσης αὐτὸν θυρίδας ἀνυψούμενον ἐκ νέου, καὶ τὸ ὠραῖον μέτωπον τῆς Κλάρης; Μὰκ-Φαρλάνης δεικνύον δευτέρην ἤδη φωνὴν τὸ ἤμισυ τῆς ὠραίας κατατομῆς αὐτῆς. Ἡ νεανίς ἐβρίσθη ἐπ' αὐτὸν ἐν ἐκ τῶν μακρῶν καὶ διαπεραστικῶν ἐκείνων βλεμμάτων, τὰ ὁποῖα ἐφάνησαν τοσοῦτον παράδοξα εἰς τὸν Στέφανον Μὰκ-Νάβην τὴν προτεραιαν εἰς τὸ Νκουκλήσιον. Τὸ δικαίως καὶ περίλυπον βλέμμα τῆς κατεβίβρωσκεν, οὕτως εἰπεῖν, τὸν Ἐδουάρδον, καὶ ἐφάνητο μὴ δυνάμενον ν' ἀποσπασθῇ ἀπ' αὐτοῦ. Ἡ Κλάρη τὴν φωνὴν αὐτὴν ἦτο ἐτι ὠχρότερα παρὰ τὴν προτεραιαν.

Ἰπῆρχον ἴχνη δακρύων ὑπὸ τὰ ἀλγούντα βλέφαρά της, καὶ ἡ παρὰ της κατηγορεῖ αὐτῆς μακρὰν ἀγρυπνίαν χειμερινῆς νυκτός. Καὶ ὅμως καθ' ὅσον ἐθεώρει τὸν Ἐδουάρδον, τὸ πρόσωπόν της ἐλαμπρόνετο βαθμηδὸν, καὶ ἡ θλίψις της μετεδύλλετο εἰς μελαγχολίαν, ἣτις πάλιν μετεδύλλετο εἰς ἀγνήν καὶ νοερὰν εὐδαιμονίαν.

Ἡ Κλάρη ἠγάπα τὸν Ἐδουάρδον, ἠγάπα αὐτὸν διὰ τοῦ θαθέως ἐβρίζωμένου, ἐνθουσιώδους καὶ παρὰφρονος ἐκείνου ἔρωτος ὃν γενεῖ ἡ μοναξία καὶ ἡ σχεδὸν μοναστηριακὴ ἀγνότης τῶν ἡθῶν εἰς τὰς εὐγενεῖς ἐκείνας καρδίας, τῶν ὁποίων ἡ ἰδιόζουσα θερμότης ὀργάζει ἐν τῇ ἡσυχίᾳ, ὡς πνευματώδες ποτὸν μετὰ πολλῆς προσοχῆς προσφιλαττόμενον ἀπὸ τοῦ αἵρος. Μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ ἀκολουθεῖσα μετὰ κεκλεισμένους ὀφθαλμοὺς τὴν κεχαραγμένην ὁδὸν τοῦ βίου της, δὲν εἶχεν οὐδεμίαν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ δαπανήσῃ εἰς πράγματα ὀφέλιμα ἢ οὐτιδανὰ τὴν ὑπερεχειλιζούσαν δύναμιν τῆς νεότητός της.

Ἡ Κλάρη καὶ ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ αὐτῆς εἶχον περᾶσαι τὴν νηπιακὴν αὐτῶν ἡλικίαν εἰς Ἀδχ-Μάβεν, τῆς ὁποίας ὁ πατὴρ Μὰκ-Φαρλάνης ἦτο ὁ κυριώτερος ἄρχων. Ἐν ἡλικίᾳ καθ' ἣν πᾶσα νεανίς ἔχει ἀνάγκην μητρικῶν περιθάλψεων καὶ διδασκαλίας, ἡ Κλάρη καὶ ἡ Ἄννα ἀπώλεσαν τὴν μητέρα των. Ὁ Κ. Μὰκ-Φαρλάνης τὰς ἐφύλαξεν ἐν ἡ δύο ἔτη πλησίον του, ἀλλ' ἀφῆκε (ἡ Κλάρη ἦτο πολὺ μικρὰ τότε, ἀλλ' ἐνεθυμείτο) ἡ διαγωγὴ αὐτῶ μετεβλήθη καὶ κατέστη μυστηριώδης. Ἀνθρώποι ἀγνωστοὶ ἐσύχναζον εἰς τὴν οἰκίαν του, συνωμίλου διεξοδικῶς μετ' αὐτῶν, συνεσκέπτοντο ἐπὶ πολλὰς ὥρας, ἔκχμεν μυστικὰς ὁδοπορίας, τῶν ὁποίων οὐδεὶς ποτε ἔμαθεν οὔτε τὸν σκοπὸν οὔτε τὸ αἴτιον.

Τότε δὲ παρεκάλεσε τὴν ἀδελφὴν του τὴν Κυρ. Μὰκ-Νάβην, τὴν ὁποίαν οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ ἐκράτουν ἐν Λονδίῳ, νὰ ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα τῶν δύο θυγατέρων του. Ἡ Κλάρη συλλογιζομένη τὸ

γεγονὸς τοῦτο, ἐσυμπέρανε θεοβίως ὅτι ὁ πατὴρ της ἠθέλησε ν' ἀπαλλχθῆ τῆς νηπιακῆς ἐπιτηρῆσεως αὐτῶν, καὶ ὅτι εἶχε λόγους μυστικούς εἰς τὸ νὰ θέλῃ νὰ σχηματίσῃ κενὸν περίξ ἑαυτοῦ. Ὅτε προὔταθη τοῦτο εἰς τὴν μητέρα τοῦ Στεφάνου, ἦτο χῆρα πρὸ ἕλιγου καιροῦ, καὶ κατατεθλιμμένη διὰ τὸν τρομερὸν καὶ πάντη ἀπροσδόκητον θάνατον τοῦ συζύγου της, ὃν εἶχον δολοφονήσει. Ἐδέχθη τὰς ἀνεπιὰς της εὐμενῶς μὲν, ἀλλ' οὐχὶ προθύμως, καὶ ὅμως καθ' ὅσον ἐπραίνετο ἡ λύπη της, ἐβλεπε μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸν θελκτικὸν χαρακτῆρα τῶν νεανίδων τούτων. Ἡ Κλάρη καὶ ἡ Ἄννα δὲν ὀμοιάζον ποσῶς ἀλλήλαις, ἀλλ' ἦσαν ἀμφοτέροι ἀγαθαὶ καὶ ἐρῶσμαι. Ἡ Κυρία Μὰκ-Νάβη συνέλαβε πρὸς αὐτὰς μητρικὴν στοργήν.

Ὅσακις ὁ Κ. Μὰκ-Φαρλάνης ἤρχετο εἰς Λονδίον, ὅπου ὀμολογητέον ὅτι δὲν ἤρχετο συχνὰ, ἡ ἀξιόλογος κυρία ἔτρεπε μὴπως τοῦ ἔλθῃ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἐπαναγάγῃ τὰς δύο θυγατέρας του. Ἀλλ' ἀδίκως ἐφοβείτο, διότι ὁ Κ. Μὰκ-Φαρλάνης δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ φέρῃ αὐτὰς ὀπίσω.

Τὸν ὀλίγον χρόνον τῆς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ διαμονῆς του ἐδάπανα εἰς ἐπισκέψεις κατεπευσμένας, τὰς ὁποίας ὀνόμαζε διὰ τῆς γενικῆς ὀνομασίας ἐποθέσεις· λέξις ἀξιόλογος, ἐφευρεθεῖσα ἐπιτηδὲς πρὸς ἐμπαιγιμὸν πάσης περιεργείας. Ἀνὰ πᾶν νέον ταξείδιον ἡ Κλάρη καὶ ἡ Ἄννα παρετήρουν μετὰ λύπης ὀλεθρίαν τινὰ καὶ ταχεῖαν μεταβολὴν εἰς τὸν πατέρα των.—Τὸν ἐβλεπον γηράσκοντα πρωίμως· μόλις ἦν πεντηκοντούτης τὴν ἡλικίαν, καὶ εἶχεν ἤδη τὸ μέτωπον ὠχρὸν καὶ ἐβρῦτιδωμένον, καὶ οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον πλόκαμον τριχῶν ἐσωζεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του· αἱ δύο ταλαίπωροι κόραι ἤθελον προθύμως προσφέρει παρηγορίαν εἰς τὴν μυστικὴν ὀδύνην του, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα ἐγίνοντο τοσοῦτον ψηλαφητά· ἀλλ' ὁ Κύριος Μὰκ-Φαρλάνης δὲν ἠγάπα ποσῶς τὰς ἐρωτήσεις. Ἡ Κλάρη καὶ ἡ Ἄννα ἀποκρουόμεναι ἀποτόμως δὲν ἐπέμενον· ἐπεριορίζοντο δὲ εἰς τὸ νὰ θρηνώσιν ἐν σιωπῇ τὸν πατέρα ἑαυτῶν.

Ὁ Στέφανος Μὰκ-Νάβης ἠκολούθει τὸ παράδειγμα τῆς μητρὸς του ὑπεραγαπῶν τὰς ἐξαδέλφους του· ὁ τοῦ πατρὸς του θάνατος, τοῦ ὁποίου ἐγένετο μάρτυς κατὰ σύμπτωσιν, ἐσάλειψε κατ' ἀρχὰς τὸν νεκρὸν ἐγκέφαλόν του, ἀλλὰ τότε ἦτο ἀκόμη νῆπιον, καὶ ὁ χρόνος ἐπανήγαγε τὸν ἐγκέφαλόν του εἰς τὸν τόπον του· ἀλλ' ἡ ἐνθύμησις τῆς δολοφονήσεως καὶ ἡ τοῦ δολοφόνου ἐμενον ἐγκεκαραγμένα εἰς τὸν νοῦν του· ὁ δολοφόνος τὸν ὅποιον εἶδε μίαν μόνην στιγμήν, πεσόντος τοῦ προσωπέου τὸ ὅποιον ἐφόρει, δὲν ἐπαρουσιάζετο εἰς τὴν μνήμην του ὑπὸ μορφήν σταθεράν· ἀλλ' ἐν περιστατικῶν τῷ διέμενε σαφὲς καὶ ἀκριβὲς ὡς θάσις τῶν ἐνθυμήσεών του, ὑπερ ἦν, ὅτι ἦτο ἀνθρώπος εὐρωστος καὶ μεγαλόσωμος καὶ εὐστροφος· καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἡ πτώσις τοῦ προσωπέου ἐδειξε τοὺς χαρακτῆρας του ἐκτύπα· ἐνῶ δὲ ἐκτύπα αἱ μέλαινα ὀφρῦς του συστελλόμεναι ἐδείκνυον ἐπὶ τοῦ ἐ-

ροθριδώντος ὑπ' ὀργῆς μετώπου του λευκῆν, μακρὰν καὶ λεπτὴν γραμμὴν οὐλῆς. Ὁ Στέφανος ἐβλεπε τοῦτο τὴν προτεραιάν, ὅπως τὰ ὄνειρα τὸ ἐδείκνυον αὐτῷ. Τὸ ἐβλεπε καὶ ἐφορᾶν ὑπὸ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας ἐκδικήσεως.

Ὁ Στέφανος ὅμως ἦτο πᾶν ἄλλο ἢ ῥωμαντικός. Ἀνατραφεὶς ἐν Λονδίῳ, ἐν τῷ μεγάλῳ κέντρῳ τοῦ ὀλικοῦ κόσμου, διανύσας δέκα ἔτη τῆς ζωῆς του εἰς τὸ γυμνάσιον καὶ τὸ πανεπιστήμιον τῆς Ὀξωνίας, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φιλοδόξου, τοῦ πολυμαθοῦς καὶ σκεπτικῆς ἐκείνου πλήθους, τὸ ὅποιον σπουδάζει διὰ τὴν φθῆσιν εἰς ὑψηλὰς θέσεις, καὶ τὸ ὅποιον ἡ σπουδὴ ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἔκαμε ν' ἀπορρίψῃ πᾶσαν ποιητικὴν δοξασίαν, ὁ Στέφανος δὲν εἶχε σκοπὸν ν' ἀποπλανηθῆ εἰς τὰς ἀδιεξόδους τρίβους τῆς φαντασίας, ἐν αἷς πολλάκις ἀποπλανῶνται οἱ νέοι. Ἦτο Σκώτος, ὅπου ἐστὶν ἐσκεμμένος, νουνηχῆς, φρόνιμος καὶ ἀκλόνητος, καὶ πρὸ πάντων χριστιανὸς ἐκ τῶν ἔξωθεν τῆς νηπιακῆς ἡλικίας καὶ τῶν μητρικῶν συμβουλῶν, οὐχ ἦτον δὲ ἐκ τῆς γλυκειᾶς συναναστροφῆς τῶν ὀραίων ἐξαδέλφων του.

ἔχει τὴν γνωρίμους ἀνὰ δωδεκάδα, τοὺς ὁποίους ἐπισκέπτεται συνεχῶς· ἔχει δὲ καὶ φίλον, ἓνα καὶ μόνον (ἀρκεῖ τοῦτο), τὸν ὁποῖον δὲν βλέπει οὐδὲ ἀπαξ τοῦ μηνός· τοῦτο συνέβαινε καὶ εἰς τὸν Στέφανον. Τὸ Λονδίον ἐχορᾶγει αὐτῷ φίλους οἵτινες τὸν ἐβοήθουν εἰς τὸ νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν τοῦ τοιούτου λησμονεῖ τις ἀσμένως ὅταν δὲν ἔχη πλέον καιρὸν νὰ χάσῃ· ὁ Στέφανος τοὺς ἐβλεπε σχεδὸν καθ' ἑκάστην, διότι φεῖ! τὸ τοῦ ἱατροῦ ἐπάγγελμα παρεῖχεν αὐτῷ ἱκανὴν ἀργίαν.

Ἀλλὰ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ πανεπιστημιακοῦ βίου του συνέδεσε φίλιν σπουδαιότεραν ἢ φιλίαν αὐτῆ ἀνίσταμένη εἰς τὸν χωρισμὸν ὅςτις συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε, ἅμα οἱ διαφόρων καταστάσεων νεανικῶν φίλοι εἰσέλθωσιν εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐγένετο καλὴ καὶ στερεά. Ὁ Στέφανος καὶ ὁ παλαιὸς φίλος ἠγαπῶντο ἴσως τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον κατὰ πάντα ἦσαν διάφοροι, καὶ σχεδὸν ἀντίθετοι πρὸς ἀλλήλους· διότι ὁ μὲν ἦτο υἱὸς ἀπλοῦ πολίτου, ὁ δὲ ἀνήκειν εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀριστοκρατίαν τῆς Ἀγγλίας· ὁ εὐγενὴς οὗτος ἦν ὑψηλόφρων, δραστήριος, ῥωμαντικός, καὶ παραδίδων ἐξ ὀλοκλήρειας τὸ μέλλον του εἰς ἔρωτα μέχρι λατρίας· ἀντίκειτο λοιπὸν πρὸς τὸν Physician (ἱατρὸν) τοῦ ὁποῖου ὁ χαρακτήρ δὲν ἐστερεῖτο μὲν σταθερότητος, καὶ τῆς κοινῆς εἰς πάντα γενναίφρονα ἀνδρίας, ἀλλ' εἰς οὐδὲν ἠγάπα τὴν ὑπερβολὴν, καὶ οὐδεμίαν εἶχεν ἀξίωσιν ἐπὶ τοῦ τίτλου τοῦ ἥρωος.

Ὁ φίλος τοῦ Στεφάνου Μὰκ-Νάβη ἦτο ὁ Φραγκίσκος Πέρσηβαλ.

Ἡ προτεραιὰ ὑπῆρξε διὰ τὸν Στέφανον ἡμέρα σπουδαιότατη. Ἐξελέξατο τὴν ἑτέραν ἐκ τῶν ἐξαδέλφων του, ἐνῶ μέχρι τοῦδε ἐνόμιζεν ὅτι ἠγάπα αὐτὸς ἐξῆσθαι· ὁ ἔρωσ του, ὅςτις δι' ἔλλειψιν προσκομιμάτων μέχρι τοῦδε ἐλάθανεν αὐτὸν τε καὶ πάντας, ἐδηλώθη ἤδη μετὰ τινος σφοδρότητος· ὁ δ' ἔρωσ οὗτος αἶφνης γενόμενος εὐδήςος, τὸν ἔκαμε

τρόπον τινὰ ν' ἀλλάξῃ τὸν τρόπον τοῦ εἶναι. Ὁ Στέφανος ἀπὸ τοῦ ἐν Ναιουκλήσιῳ συμβάντος ἐγένετο σύννοος· ἐξέναζε δι' ὕλης τῆς νυκτὸς ὡς νεόφυτος ὑποκριτῆς τοῦ θεάτρου εἰς τὴν πρώτην παράστασιν· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἠσθάνετο τὴν ἐκλυσιν ἐκείνην τῆς καρδίας ἢ ἠσθάνετο εἰς τὸν πρῶτον ἔρωτα καὶ ὁ ἠκιστα ἐπιδεικτικὸς τρυφερῶν αἰσθημάτων. Οὐ μὴν ἀλλ' ἦτο καὶ ζηλότυπος, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ νὰ δαμάσῃ καὶ τοὺς πλέον κομπορρήμονας.

Οὕτω λοιπὸν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μητέρα του θεοθυσιμένος εἰς λύπην· ἦτο προσκεκλημένος τὴν ἑσπέραν ἐκείνην εἰς τινὰ χορὸν τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, εἰς τὸν χορὸν τοῦ λόρδου Ἰακώβου Τρέβωρ· ὁ μέγας χορὸς βέβαια εἶναι πρᾶγμα ἐκλυσιώτατον διὰ νέον τῆς ἡλικίας τοῦ Στεφάνου, καὶ μάλιστα ὅταν ὁ χορὸς οὗτος μέλλῃ νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς κόσμον νέον καὶ ἄγνωστον αὐτῷ· εἰς τοιαύτην ἐνδύσκειτο κατηγορίαν καὶ ὁ νέος ἐξοχώτατος ἡμῶν γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ μεθορίου τῆς Σκωτίας, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δουμפרης, ὅπου ὁ Λόρδος Τρέβωρ εἶχε λαμπρὰ κτήματα, ἐκληρονόμησε τὴν ὑπόληψιν ἢ ἀπήλαυεν ἄλλοτε παρ' αὐτῷ ὁ πατήρ του. Καὶ τῷ ὄντι, ὁ Λόρδος Τρέβωρ, πρὸς ὃν εἶχεν ἐσχάτως παρουσιασθῆ, ἐδέχθη αὐτὸν ὅπως δέχονται τὸν υἱὸν ἐνὸς φίλου, καὶ κατετάχθη ἀσμένως εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν μελώντων πελατῶν τοῦ νέου ἱατροῦ. Ἡ πελατεία αὐτῆ ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐκολάκευε τὸν Στέφανον εἰς τὸν ἀνεκδιήγητον, ἠνοιγεν αὐτῷ φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐλευθερίαν εἰσοδὸν εἰς τὸ μέγαρόν του, καὶ εἶχε λάβει προσκλητήριον τὸ ὅποιον ἐπησχόλει τὸν νοῦν του πρὸ ὀκτῶ μακρῶν ἡμερῶν. Καὶ ὅμως ἐπελοῦσθη τῆς ὥρας καθ' ἣν ἐπρεπε νὰ θάλῃ τὸ μαῦρον φόρεμά του καὶ τὰς λεπτὰς ἐρβάδας του (escarpin) ὁ Στέφανος ἔμενε σκυθρωπὸς εἰς τὴν ἑδραν του, ἀπέναντι τοῦ σχεδὸν ἐσβεσμένου πυρός του.

Εἰς τὰς δέκα ὥρας ἡ Κυρία Μὰκ-Νάβη ἔκρουσεν ἐλαφρὰ εἰς τὴν θύραν του.

— Ἐ, παιδί μου, εἶπε, δὲν πηγαίνεις ἀνομή;

— Ἐπλήρονα ἐξ ἡμῶν τῆς ζωῆς μου δι' ἕκαρον ἐκείνων τῶν βλεμμάτων! ἀπεκρίθη περιπαθῶς ὁ Στέφανος.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ μᾶς ἐξηγεῖ ἀρκούντως τὴν σειρὰν τῶν διαλογισμῶν τοῦ Στεφάνου. Διαλογίζετο περὶ τῆς Κλάρης καὶ τοῦ ἐδελρωτάτου ἐκείνου ξένου, ὃν ἀπήντησεν εἰς τὸ Ναιουκλήσιον, τοσοῦτον ὀραῖον, τοσοῦτον πλούσιον καὶ τοσοῦτον ὑπερήφανον.

— Δὲν σκοπεύεις νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν χορὸν; ἠρώτησε πάλιν ἡ γραία.

— Τί ὠφελεῖ! ἀνεβόησεν ὁ Στέφανος. Τί θὰ ὑπάγῃ νὰ κάμω ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀλαζονικῆς ἐκείνης ἀριστοκρατίας, ἣτις θέλει μὲ χλευάσει καὶ δὲν θὰ γυρίσῃ νὰ μὲ ἰδῇ. Ἀποστρέφομαι τοὺς ἀριστοκράτας, μητέρα μου. Εἶτα δὲ ἐπρόσθεσε κατ' ἰδίαν·

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ κενόδοξος ἐκεῖνος δοτῆρ τῶν χαρτονομισμάτων εἶναι τοῦλάχιστον κενόνας κόμης!

— Ἄ! Στέφανε, εἶπεν ἡ Κυρία Μὰκ-Νάβη μὲ τόνον ἀποδοκιμασίας· ληθμονεῖς ὅτι ὁ μακαρίτης

πατήρ σου ἀπήλαυε τῆς ὑπολήψεως ὄλων τῶν εὐγενῶν τῆς ἐπαρχίας μας... τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς φιλικίας των, ἐπανελάθεν ὑπερηφάνως. — Ἡ οἰκογένειά μας δὲν εἶναι εὐγενικῆς καταγωγῆς, ἀλλ' εἶναι καλλιτέρα τῶν μεσαίων τοῦ Λονδίνου, υἱέ μου, διότι ἡ φυλὴ τοῦ Μὰκ-Νάβη. . .

— Ἐ! καὶ τί μὲ μέλει τοῦτο, μητέρα! διέκοψεν ὁ Στέφανος δυσανασχετῶν.

Ἡ Κυρία Μὰκ-Νάβη ἐνέβλεψεν εἰς αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Πῶς μοὶ ὀμιλεῖς ἀπόψε, τέκνον μου! εἶπε, πρέπει νὰ τρέχῃ κάτι τι. Ὅσον δὲ διὰ τὸν χορὸν, κάμε ὅπως ἀγαπᾷς. Δὲν ἦλθα μόνον διὰ νὰ σὲ ὀμιλήσω περὶ αὐτοῦ. Ἴδου μία ἐπιστολή. . . ἀλλὰ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ λάβῃς εὐχαρίστησιν νὰ τὴν ἀναγνώσῃς, διότι ἐρχεται ἀπὸ ἓνα καλὸν εὐγενῆ.

— Ἀπὸ τὸν Φράγκην! ἀνεβόησε ζωηρῶς ὁ Στέφανος, καὶ τὸ μέτωπόν του ἐγένετο γαλήνιον.

— Ἐσυνείδησις εἰς τὸ νὰ γνωρίζω εὐκόλως τὸ γράψιμόν του, υἱέ μου, διότι αἱ ἐπιστολαὶ του σοὶ προξενοῦν μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Ὁ Στέφανος ἐφίλησε τὴν μητέρα του, ὡς νὰ ἐζήτηται συγγνώμην διὰ τὸν θυμὸν του.

— Ἦλθε σήμερον! εἶπεν ἀναγνούς τοὺς πρώτους στίχους. Ἐπρεπε νὰ φθάσῃ! ὁ ταλαίπωρος ὁ Φράγκης καὶ αὐτὸς μέλλει νὰ γείνη δυστυχῆ!

— Καὶ αὐτός! ἐπανελάθεν ἡ Κυρία Μὰκ-Νάβη. Μήπως εἶσαι καὶ σὺ, Στέφανε;

Ὁ Στέφανος ἐμειδίασε θεδιασμένως, καὶ ἡ ἀγαθὴ μητὴρ ἠσυχάσατο ἐξῆλθεν ἵνα ὑπάγῃ ν' ἀναπαυθῆ.

Μόλις δ' ἐξελθούσης αὐτῆς, δύο ἐλαφρὰ κτυπήματα ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν, καὶ ἡ γλυκεῖα φωνὴ κορασίου διερχομένη τὴν ὀπὴν τοῦ κλειθροῦ· ἔφερε τοὺς μετὰ δειλιάς προφερθέντας τοῦτους λόγους·

— Εὐχαριστῶ, ἐξαδελφάκι μου!

Ἐπειτα δὲ ἠκούσθη θῆμα ἐλαφρὸν ὡς τὸ τῆς δορκάδος διευθυνόμενον πρὸς τὰ ἀνώτερα πατώματα.

Σημειωτέον ὅτι ἡ μικρὰ Ἄννα μετεχειρίσθη πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν τὴν εὐγλωττίαν τῆς ἴν' ἀποτρέψῃ τὸν Στέφανον τοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν χορὸν τοῦ οἴκου Τρέβωρ. Καὶ αὕτη εἶχε τὴν ἀφελῆ ζηλοτυπίαν τῆς. Ἐνὸς συγκεχυμένου πῶς τὰ πόσα καὶ πόσα ἀναπόφευκτα θέλητρα πρέπει νὰ ἔχῃ μία κυρία τοῦ συρροῦ. Ἡ γυναικεῖα θυμοσοφία τῆς ἐμάντευε τὴν μέθην, ἣτις κυριεῖται ἓνα νέον εἰς τὸν οὐδὸν τῶν θερμῶν ἐκείνων αἰθουσῶν, ὅπου τὰ μειδιήματα διασταυροῦνται ἐν τῷ μέσῳ ἀτμοσφαιρας εὐώδους, ὅπου τὰ βλέμματα ζητοῦσιν ἀλλήλα, προσελκύονται, σονερωτῶνται, ἀνταποκρίνονται. . . καὶ τὴν ἐκυρίευσε τρόμος, τὴν ταλαίπωρον κόρην, διότι ἠγάπα τὸν Στέφανον ὅσον ἠδύνατο.

Οὗτος δὲ ἔτεινε αἶφνης τὸ οὖς, καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐκλινε πρὸς τὴν θύραν.

— Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Ἄννης, ἐπιθύρισε μετὰ βραχείαν σιωπῆν, εἶναι τὸ θῆμα τῆς Ἄννης. Τὸ ταλαίπωρον, τὸ γλυκὸν κοράσιον! Ἄ! ἡ Κλάρη ὅμως δὲν ἐρχεται, ἡ Κλάρη! δὲν τὴν μέλει εἴτε ὑπάγῃ εἰς τὸν χορὸν εἴτε ὄχι! . . .

Ἐβαλε τὴν κεφαλὴν του μεταξὺ τῶν χειρῶν του.

— Πόσον ἦτο ὀραία, ὦ Θεέ! ἐπανελάθε, καὶ πόσον ἠθελα ὑπερηφανευθῆ διὰ τὸ βλέμμα τῆς! ὦ! τὴν ἀγαπῶ ἀπ' ὅτου ἤρχισα νὰ φοβῶμαι μήπως δὲν ἀγαπῶμαι ὑπ' αὐτῆς. . . Ἀλλὰ ποῖος νὰ ἦναι ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος; ἐπρόσθεσεν αἶφνης μετὰ σφοδρᾶς ἐντάσεως· καὶ ποῦ νὰ τὸν ἐγνώρισεν, . . . Ἐκείνον ἔρα ἔβλεπε. Καὶ ἐάν ἔβλεπεν ἐκεῖνον, ἐκεῖνον ὅςτις μᾶς εἶναι ξένος καὶ ὅστις ποτὲ δὲν ἐπάτησε τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας μας, τί δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ τις;

Θ'. Τὸ κέντρον τοῦ ἱστοῦ τῆς ἀράχνης.

Ὁ Στέφανος Μὰκ-Νάβης ἔμεινε ὡς ζαλισμένος ἐκ τῆς ιδέας, ἣτις ἀρτίως ἐπῆλθεν αὐτῷ εἰς τὸν νοῦν· ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ὑποπετεύουσιν εὐκόλως, καὶ οἵτινες δυσκόλως χάνουσι τὴν ὑποψίαν, ἀφοῦ ἀπαξ τὴν συλλάβωσιν.

Ἄλλὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἡ πρώτη ἐρωτικὴ πνοὴ ἢ πνεύσασα ἐπὶ τῆς ψυχῆς του ἔδωκεν ἄλλην τάσιν εἰς τὰς ιδέας του· ἐξέναζεν ὅσον ὀλοκλήρος τόμος τοῦ Ρίχαρδσῶνος, ἢ ἐπίμονος ἀναγνώστης τῆς Μίςς Μαρίας Πόρτεφ' οἱ δὲ στεναγμοὶ (ὑπεργνωστὸν καὶ ὀραῖον) κατευνάζουσι τὰς ὑποψίας, ὅπως αἱ πρῶται αὖραι διαλύουσι τὴν χιόνα τῶν λειμῶνων.

— Εἶμαι τρελλός! ἐπανελάθε μετὰ τινων λεπτῶν σιωπῆν· εἶναι ἀγνὴ ὡς οἱ ἄγγελοι, τῶν ὁποίων ἔχει τὴν καλλονήν. . . Ἄ! πάσχω δεινῶς! . . . Πρέπει νὰ ἴδω τὸν ταλαίπωρον Φράγκην· τοῦλάχιστον λέγομεν τὰ παράπονά μας μαζὴ, καὶ ἂν δὲν δυνθῶμεν νὰ παρηγορήσωμεν ἀλλήλους.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους ὁ Στέφανος δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὸν Φραγκίσκον· καὶ εἰς τὴν τελευταίαν συνάντησίν των ἡ συνέντευξις των ὑπῆρξε βραχυτάτη, καὶ ἡ συνομιλία εὐτράπελος.

Τότε ἦσαν ἀμφοτέροι εὐτυχεῖς, καὶ ἀμφοτέροι ἀμέριμοι· ἐσχάτως δὲ ὁ Στέφανος εἶχε μάθει τυχαίως ἐν μέρος τῶν ἀδομένων περὶ τῆς Μίςς Τρέβωρ· ἐγνώριζεν ὅτι εἰς τὰς κατὰ τὸ σῆθητες καλῶς πληροφορημένας συναστροφάς, ὠμίλουν περὶ τοῦ προσεχοῦς γάμου τῆς μετὰ τοῦ περιφήμου Μαρκεσίου Ρίο-Σάντου, ὡς περὶ πράγματος βεβαίου καὶ σχεδὸν τελειωμένου. Εἰς τὴν περιελασίν ταύτην ἀνεφέρετο ὁ λόγος του καὶ εἰς τὴν μετὰ τῆς μητρὸς του συνομιλίαν.

Ὁ Φραγκίσκος λοιπὸν καὶ αὐτὸς εὕρισκοντο τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν θῆσιν ἐκείνην, ἣτις διπλασιάζει τὴν ἀξίαν τῆς φιλίας, καθιστῶσα τὴν ἀμοιβαίαν ἐκμυστήρευσιν τῆς καρδίας ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἔνευ.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ Στέφανος ἐπερίμενε τὴν ἐπαύριον μετὰ μεγίστης ἀνυπομονησίας· ἡ χαρὰ ἦν ἠσθάνετο ἐν τῇ προσδοκίᾳ τοῦ νὰ ἴδῃ πάλιν τὸν Φράγκην, ἐπινιγε πᾶν αἰσθημα ἄλλο.

Δὲν ὑπῆγεν εἰς τὸν χορὸν τοῦ οἴκου Τρέβωρ· τὴν δ' ἐπαύριον ἠγέρθη, πάσχων μὲν ἔτι, ἀλλ' ἦτον τεταραγμένος. Ὑπάρχει πάντοτε μέσον θεραπείας διὰ τοὺς θετικὸς χαρακτήρας, οἵτινες δὲν δαυλίζουσι κατὰ βάθος τὴν καυστρὰν πληγῆν τοῦ πά-

θους των, οἵτινες δὲν ἐντέρπονται θρηνωδῶς εἰς τὴν ὀδύνην των, καὶ οἵτινες δὲν ζυτοῦσιν ἄλλο εἰμὴ τὸ νὰ παρηγορηθῶσιν.

Ὁ Στέφανος ἐπέρασε κελῶς ἢ κακῶς τὴν πρῶτην νύκτα τῶν ἐρωτικῶν βασάνων του, καὶ δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ αὐτὰ ὑπεσχέθη εἰς ἑαυτὸν νὰ κλείσῃ ἀποτόμως τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ζητῶν ἐξήγησιν παρὰ τῆς Κυρίας Κλάρης Μακ-Φαρλάνης. Τοῦτό ἐστιν ὅπερ καλοῦσι παστορικὸς λογαριασμοῦς. Ἐὰν ὅλοι οἱ ἔρασαι ἐλάμβανον τὴν ὁδὸν ταύτην, ἥτις εἶναι λογικωτάτη ἐμπορικῶς θεωρουμένη, οὐδὲ ἐν μυθιστόρημα ἤθελε φθάσει εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου τόμου του. Ὅποιον δυσύγχημα ἤθελεν εἶναι τοῦτο διὰ τὴν κοινωνίαν!

Εἰς τὸ πρόγευμα τῆς οἰκογενείας ἡ Κλάρη ἐφαινετο βεμθάζουσα καὶ τρόπον τινὰ ἀπερρόφημένη ὑπὸ τυραννικῶν διαλογισμῶν. Ὁ δὲ Στέφανος βέβαια παρετήρησε τοῦτο, ἀλλ' ἐκράτησεν ἑαυτοῦ, ἀποφασίσας νὰ λάβῃ τὴν γνώμην τοῦ Φράγκη πρὶν ἢ δώσει τέλος εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

Ἡ Ἄννα ἐξ ἐναντίας ἦτο περιχαρῆς, καὶ ἀπῆλθον εἰς τὸν ἐξάδελφόν της, ὅστις δὲν προσεῖχε ποσῶς, τὰς ἀφελεῖς καὶ ἐγκαρδίους ἐκφράσεις τῆς εὐγνωμοσύνης της. Τὸ ταλαίπωρον κοράσιον εἶχε τὴν σθερὰν πεποιθήσιν, ὅτι ὁ Στέφανος ἐσερήθη τῆς ἡδονῆς τοῦ χοροῦ διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην του, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν της.

Ἀμέσως μετὰ τὸ πρόγευμα, καὶ ἐνῶ ἀκόμη τὸ τέτι ἐξητιμίζετο ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἡ Κλάρη ἐγένετο ἀφικτος. Ἦξεύρομεν δὲ ἤδη ποῦ ὑπῆγεν. Ἰπῆγε καὶ ἐτέθη ὀπισθεν τοῦ ἡμιανυψωμένου παρκαπέτασματος, τὸ ὁποῖον ἐπέτρεπεν εἰς τὸ βλέμμα της νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πρώτου πκτώματος τῆς τετραγώνου οἰκίας εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τῆς Κορνιχίλλης. Ἡ Κλάρη ἐφοίτα ἐκεῖ καθ' ἐκάστην, ἤρχετο δὲ πολλάκις εἰς μάτην, διότι οἱ ἐμφανισμοὶ τοῦ Ἐδουάρδου εἰς τὰ γραφεῖά του ἦσαν σύντομοι καὶ οὐχὶ πολὺ συνεχεῖς. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἔχοντος τούτου, ἡ Κλάρη ἤρχετο συχνά.

Τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην εὔρε τὸ ζητούμενον. Ἀπέχουεν τοῦ νὰ εἰκονίσωμεν τὰς θαθεῖας καὶ ποικίλας ἐντυπώσεις, αἵτινες διεδέχθησαν ἀλλήλας εἰς τὸ πνεῦμα τῆς νεάνιδος, διαρκούσης τῆς ἀναύτου θεωρήσεώς της. Εἰς τὴν θέσιν ταύτην εἶδε πρῶτην φορὰν τὸν Ἐδουάρδον εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἤρχετο καθ' ἐλάσσην περιμένουσα αὐτόν εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἐπασχεν, ἔχαιρε καὶ ἔμαθε ν' ἀγαπᾷ.

Ἔμενον ἐκεῖ καταγοητευμένη, καὶ χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὴν πτῆσιν τῶν ὠρῶν.

Ὅτε ὁ Ἐδουάρδος ὠδηγούμενος ὑπὸ τοῦ νεύματος τοῦ Βωθλαντέρνου, ἔρριψε τὸ θλέμμα πρὸς αὐτήν, ἡ καρδία της κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως λύπης καὶ ἡδονῆς συνάμα. Ἡσθάνθη ὄϊγος, τὰ γόνατά της ἐκάμφθησαν, καὶ βεῦμα ζέοντος αἵματος ἐφέρεθη ἐκ τῶν φλεβῶν εἰς τὰς παρειάς της, αἵτινες ἐγένοντο ἐρυθραί· ἡ δὲ χεὶρ της ἀφῆκε τὸ καταπέτασμα.

Ἔμεινε πολὺν χρόνον ἐντροπιασμένη καὶ τεταραγμένη ὀπισθεν τοῦ λεπτοῦ καὶ διαφανοῦς παραπέτασματος, ὅπερ εἶχεν ὡς μόνον προτείχισμα κατὰ τῆς ἀρξαμένης ἐκγοητεύσεως.

Ἐπεθύμει σφοδρῶς ν' ἀνυψώσῃ πάλιν τὸ ὄφρασμα, ἀλλ' ἠσθάνετο ἤδη τύψιν τοῦ συνειδότητος, διότι ἀνύψωσεν αὐτὸ ἤδη ἄπαξ· καὶ ὁ φόβος καὶ ἡ ἐντροπή, ἔτι δὲ καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἐμφόδου εὐσεβείας της, εἰς ἣν μέχρι τοῦδε προσεῖχε τὸν νοῦν μετ' εὐλαθείας, ἔκραζον πρὸς αὐτήν. Ἄπεγε! ταλαίπωρον κοράσιον. Ἀλλ' εἰς τὸ ἕτερον οὐς ἐλάλει ὁ ἔρωσ, ὁ ἰσχυρὸς, ὁ εὐγλωττος, ὁ ἀναπόδραστος. Δὲν ἤξεύρομεν τί ἔλεγεν αὐτῇ, ἀλλὰ καίτοι ὠμίλει σιγαλέως, ἡ γλυκεῖα φωνὴ του ἐνίκα τὴν ἀπειλητικὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως.

Ἡ Κλάρη προῦθλακε μετὰ δειλίας τὴν λευκὴν καὶ λελυμένην χεῖρά της, καὶ πάλιν τὴν ἀπέσυρε, καὶ πάλιν προῦθλακε αὐτήν.

Τὸ κκαπέτασμα ἀνυψώθη ἐκ νέου, ἀλλὰ τόσον ὀλίγον! . . . πλὴν ἀρκετά. Ἡδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου ἡ εἰκὼν ἐπλήρου τὴν ζωὴν της. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Ἐδουάρδου, βεμθὸς καὶ περιπλανώμενος ἐν τῷ κενῷ, δὲν ἐζήτει πλέον τὸ παράθυρόν της. Τότε λοιπὸν ἡ Κλάρη ἐφοβήθη ὀλιγώτερον, καὶ ἀνέλαβε τὴν προτέραν θέσιν της.

(Ἐπεται συνέχεια.)

Ἡ κεφαλή, ἡ τὸ σκέλος;

Δύο πολεμικοὶ ναῦται, καθ' ἣν στιγμήν τὸ πλοῖόν των ἐμελλε νὰ πολεμήσῃ, συνεφώνησαν νὰ παρέχωσιν ἀλλήλοις βοήθειαν χρείας τυγούσης. Τοῦ ἑτέρου λοιπὸν ἀφηρητῆ τὸ σκέλος ὑπὸ σφαίρας τηλεβόλου, καὶ ὁ σύντροφός του ἐσήκωσεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων διὰ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ πλοίου. Καθ' ὁδὸν καὶ ἄλλη σφαῖρα ἀφαιρεῖ τὴν κεφαλὴν τοῦ πληγωμένου· ὁ δὲ φίλος του μὴ αἰσθανθεὶς αὐτὸ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του. «Ποῦ πηγαίνεις;» τὸν ἠρώτησεν ἀξιωματικὸς τις. — Πάγω νὰ φέρω τὸν σύντρόφόν μου εἰς τὸν χειροῦργον. — Εἰς τὸν χειροῦργον! ἀλλὰ δὲν ἔχει πλέον κεφαλὴν! Ὁ ναύτης ῥίπτει ἀμέσως τὸ φορτίον του ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ φωνάζει· «Τί ψεύτης! μοῦ χε πει ὅτι μόνον τὸ ποδάρι του εἶχε χάσει.»